

שילה ראוכברגר הי"ד

ילד של גאולה

ט' באב תש"ס - כ"ב תשרי תשפ"ג

10/08/2000 - 07/10/2023

"הלנה באח תהיה אבה..
אהל שנשמח ממנה, ונדע לקחת אותה
באה.."

שילה ראוכברגר הי"ד

חברים מספרים על שילה

שילה אחי.

הרבה מחשבות מאז אותה שבת האו סיפורים שהשתדלתי לקרוא עליך בין ארגונים ונהלי קרב לקראת החימה.

בכואב ללא יוצא מן הכלל צורה החיוך שלך.

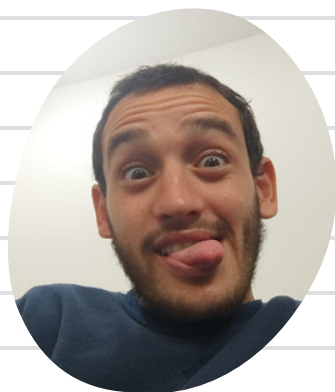
אני דווקא רוצה לכתוב על תכונה אחרת שאפיינה אותך, הכנות והשירות שלך. הכיתה יב' היינו סול של שלישית אביצד אותך ואני כל יום כל היום מהללים את המוח אחד לפני ועושים שבתות ונסעים לפרה וחוצים משם, עושים צחוקים מטיילים ומתנוכחים. אחד הטיילים שהכי צורכים לי זה שנסענו לימינו בצפון בדיוק כשהיה לנו איצה ויכוח טעון על משהו שהיה במחצור וטו שלימדו אותנו בסוסיא שהיה נפתח בשטח, ככה זה קרה. באחת הנסיעות בצפון בדרך הרבה כל אחד והטעונו שמו והכל אצל הכל על השולחן, לא התייפפת לשניה בלי מצמוץ נחת את כל המשנה שלך על האירוע ואני רק הייתי מבסוט שאפשר לדבר בלי מחסומים ושהקריבה מספיק טובה בשביל להבין שלם אם לא מסכימים הכל בסדר.

טנה דק' כבר עשינו אבובים על כל הבניאס והכל עבר והחיוך הנצחי שלך חזר לפריצו. מדהים טנה שהצדדים האלה פלעו כך בהתאמה מושלמת לך השירות והכנות ולך הענווה

והחיוך התמיד.

באהבת צולף ❤️

רואי.

חברים מספרים על שילה

סגן שילה ראובנרלר צ"ל היה מפקד מחלקה בלדוד 51 שבחטיבת גולני.
 שילה היה המדריך שלי בצמח"ק "משפחה אחת" - צמח"ק המסייעת למשפחות השכולות עם האובדן.
 שילה היה מדריך אהוד נצחי חיבה ומסור. שילה היה נהג להקדיש את ימיו לשיי ולדבר איתו.
 דקות ארוכות על הכא : על החיים , דברי תורה , ביה"ס , חברים ועל אבא הי"ד. שילה המשיך
 לשמור על קשר למ אחרי שהתגייס והפך לעוזר ביחידת אלנ. שילה השתתף בדבר איתו כמה
 שנים למרות הצומצום הרב. שילה נהג לבוא לביתו לבקר אותי , לראות מה שלומי , למרות שאני
 לא הייתי שותף לאירועי הצמח"ק והקבוצה. שילה נהג לעלות לראות הרצל בכל יום ככחן לבוא
 לבקר אותי ולאת חבריי לקבוצה בקבר של אהודינו
 והיום (כ"ז תשרי , 12.10 למנינים) בלצח ובאהל רב שילה נקבר שם בהלוויה צבאית מכובדת.
 שילה הי"ד נהרג על קידוש ה' בשבת האחרונה כ"ב בתשרי תשפ"ד (07.10.2023 למנינים)
 כאשר הוא וחיליו נלחמו בלבורה ופצו מול המחבלים האוירים בני הצוואה.
 יהי צבך ברוך. ת.נ.צ.ב.ה. אהוד מנצח מנצח ומתפלל ,
 איתן.

חברים מספרים על שילה

שילה

הצוי לרשום על שילה בלשון צב, להספיד אותן ולכתוב לעצבן על האיש והחיוך, המכנס והקצר והזה הכובש..

מה אליג שילהי כמו מראים פה אני מנסה בין הפולות לרשום כמה מילים כל פלץ, וכל פלץ רצים לי סיפורים משותפים אחרים בראש בין אם מסוסיא, בין אם מלב בנימין או מכל מקום אחר לאחר מכן..

אני חושב שהדבר הכי יפה שאפשר לראות באן צה שיש כל כך הרבה אנשים שבשילהי שילהי היית החבר הכי טוב וצה מדהים לראות את צה. כמה השפעת על האחר ומה העריצו אותך. כל דבר שצברת בחיים לא שבר אותך והמשכת לחלום ולשאוף הכי גבוהה.

הרבה כלעים קשים צברת משהתחילה לחימה, הלצנו עם הראשונים למרחב הטבח ברעים, פיננו משפחות ונעקצנו במחבילים בבארי והצלחת לנעם את החנושות הקשות של החברים הפלוצים וההרולים אלה הבשורה עליך שילה לא משחררת ממני ופשוט בכל הפולה הכי קצרה שיש לי מול העיניים את הפלוצה המחויך שלך שממשיך לדחוף אותך קדימה. סיפור לבורתך האדיר וההלנה על חיילך. למענך שילהי אמיתך דביר

חברים מספרים על שילה

מה הולך אחי

ברצונות צכשיו, לא חושב שאי פעם התאזרתי באופי של בן אדם כזה מהר כמו שהתאזרתי
מהאופי של שילה, הבן אדם צנוע, צנוע, חייכו, חיוכי פשוט לבר צל. אני צוכר שהוא דובר אמת
פעם אחת צל הדו"צ בין איתמר ואופק וראינו כמה היה אכפת לו מהם, והוא לא הראה צרכ
או משהו, הוא היה צם ראש מורם וצדין חייר, תמיד הוא חייר. אני צוכר שדיברתי איתו בשיחה
האישית שאני חוצה להלצ לאלוצ מהלבוש יחסיות וכמו ששילה היה באלוצ ותמיד יהיה, והלצתי
ליחידה. לא היו לנו יותר מדי אינטראקציות איתו בלצל שהוא היה המ"מ שלנו, אבל לא משנה
אמרנו ראיתו אותו הוא חייר. צה לך מה שצריך לצכור מהבן אדם הצה, בן אדם צנוע שרוצה רק
טוב לתת.

תודה צל השבוציים שבהם נכחת סביבי.

שחר מצרחי

חברים מספרים על שילה

אני יהודה ססמן, אח של מתן. למדתי עם איליה במחזור בסוסיא. והיה לי קשר מאוד מיוחד עם שילה. אשמח לשבת לדיבר איתכם אחרי המלחמה, אבל לאור המצב, אשמח לשבת איתכם קצת על הקשר שלי עם שילה. הקשר שלי עם שילה התחיל בסוסיא, כחבר הכי טוב של מתן. ואח של איליה, תמיד הייתי איתו בקשר מסויים. לפני הליוס של מתן, רציתי להכין לו אלבום גליס, ובשבת צה הייתי צריך לאסוף ברכות מהחברים. פניתי לשילה שיעזור לי. הלתי להתעבט לרגע, הוא ישר קפץ למשימה, פנה לכל החברים ואסף ברכות מכולם – הכל בשביל לשמח את מתן. כזה הוא היה, כזה מליץ לחברות, אין התעבטויות – ישר קופץ ראשון כדי להיות שם בשביל חברים שלא. הקשר הזה התחזק כשאני למדתי באילת והוא היה מליץ בתור בוגר, שם התחלנו לשבת ולדיבר, ולהכיר יותר לעומק. לפני הליבוש מכלל שצטיינת התעצצתי עם הרבה אנשים, אבל ההתעצצות עם שילה הייתה שונה מכולם. כל מי שדיברתי איתו אמר לי כמה הליבוש קשה וכמה צריך להתאמן לפני.

שילה היה היחיד שדיברתי איתו שאמר לי שהוא נהנה בליבוש, ואמר לי להלץ עם חיוך ובנחת – והכל יהיה בסדר. כששאלתי אותו מה הכוונה נהנה בליבוש, הרי איך אפשר להיות בשבוע כזה? הוא פתח את התשובה עם הצחוק העדין שלו והקול המרגיע ואמר לי "אחי תחשוב שזה פשוט שבוע שאותו כל הציא לומר על עצמך דברים חדשים ומאתגר את עצמך, ועל הדבר פולש אנשים ויש אווירה טובה כזאת – ואלה צה חוויה" באותו רגע חשבתי שהוא משוגע. ורק אחרי היכרות צמקה יותר איתו. הבנתי שזה בדיוק שילה. הליבוש לא הלך כמתוכנן... הלצתי לבקום והתעבטתי לבא אני רוצה להיות משופל, התעבטתי קצת עם שילה בפלאפון והוא אמר לי "בוא לגלותי אחי, אני אקלט אותך פה במחלקה שלי ואפאל לך" באותו רגע היה לי ברור – אני מצטרף לשילה לגלותי. וכך היה, הלצתי מיוחד ולחול לבא לגלותי, וישר כשירדתי מהאוטובוס שילה חיכה לי שם. איצה חיוך. איצה מאוד פנים. לא חושב שמהו היה יכול להתלוצץ אותי בסיטואציה הצאת יותר מהפנים המאירות של שילה. כבר באותו הערב הוא הכניס אותי למשרד שלו, דיבר איתי בנחת ובשלווה, הרגיש אותי והסביר לי שהוא הממ שלי בטרם טיפונות. השיחה הצאת צברה לי מאוד. צה היה היום הראשון שלו בתפקיד, מ"מ מחלקת סרבנים. והוא היה כל כך רגוע, דיבר כל כך בנחת והשחית חיוך בין כל משפט שהוציא מהפה.

חברים מספרים על שילה

כל החיילים התאחדו בו ברגל. משם הלצח התחיל הקשר המיוחד שלי עם שילה. מצד אחד הוא ממ בפולנה ואני טירון ונהול לשמור על דיסטאנס מסויים בעברתי מחלקה ולא הייתי חייל שלו ישיר. ומצד שני החבר הכי טוב של מנח אחי, ושילה ואני כבר הספקנו לענות חירות משלנו. לאורך כל ההכשרה היינו בני שיח אחד של השני. הפרצוף המוכר הצה שחמיד נמצא שם בכל קושי וכל מכשול. כל פעם שאחד ממנו היינו רואים את השני יושב ליד במדלנות של הפולנה, היינו נלשמים אחד לשני ומנהלים שיחות ארוכות על כל דבר, על החיילים שלהם, הקשיים שלהם ועל. הטריונות שילה והאמן מאוד במרחק פיקודי מהחיילים שלונסהסביר לי שככה צה באלוץ. אז כל פעם שהוא רצה לעצת מה ההלך רוח במחלקה שלו או מה המצב החברתי של אחד החברה שלו- היה קורא לי לשיח קצר, מתעניין מה אני רואה מהצד בתור חייל בפולנה, מי דומיננטי במחלקה שלו, מי רוקם חברויות לם מחוץ למחלקה, מה מדברים עליו ועל האקט שעשה להם אתמול. הייתי הציבור הקטנה שלו בפולנה ומייבא ה"מאדעיון". ושם, בשיחות האלה, למדתי באמת להכיר את שילה. פלשתי מ"מ שדואל ברמה האישית לכל חייל וחייל במחלקה שלו, מ"מ שחשוב לו לעצת כל פרט ופרט על כל חייל שלו, כדי לעצת איך הוא יכול לעצור לאותן חייל ואיך יכול לקדם ולשפר את אותן חייל. הוא שאף אותי על כל חייל וחייל אם היה נראה שמה היום, אם לעצתי מציח חברותי במחלקה. הוא היה מתעבט איתי אם הוא פועל נכון, אם הוא מלצים, אם אולי היה צריך לפעול אחרת. הירידה שלו לפרטים הקטנים הינה מופלאה ומעוררת השראה. היה לו באמת באמת חשוב לפעול בצורה נכונה, בצדק, במקצועיות. ונתן כדי השיחות הקטנות האלה, הוא נהיה לי לאח לגדל בצבא.

האח הגדול שחמיד שם בשיח, שמכוון אותי בכל צומת דרכים ועונה לי בשמחה על כל שאלה או התלבטות. כלל שחייתי חייל בפולנה, שמעתי לם את כל הרחשים ההפוכים- מה החברה בפולנה חושבים ומדברים על שילה. אני יכול להגיד לך עם יד על הלב- הדיבור על שילה בפולנה היה דיבור של הערצה. פשוט הערצה בלי פוסקת. שמעתי עשרות סיפורים של חברה שביכלל לא במחלקה של שילה על איך שילה עצר להם, איך הוא שם לב שצובר עליהם משהו, נלשם אליהם והפך להם את המצב רוח. היה הרבה דיבור בפולנה על איך צה יכול להיות שמצד אחד הוא אחוז מאלוץ, קצין, אחוז על ומפקד מוצלח. ומצד שני כל כך שקט, קטן, ועדין.

חברים מספרים על שילה

איך לחזק כל כך טוב הוא אדם כל כך צעיר. איך אדם כל כך מוצלח מצליח להיות כל כך צעיר וצעיר. וזה באמת היה שילה. איש אשכולות שמצליח לחבר בין מוסמכת את כל הערכים, כל הכוחות. אדם קטן לול אדם אדיר ברוח, שמצליח לקחת פולגה של חברה שלא בהכרח מובילים בפולגה בכושר ולא בהכרח עם נקניק פתיחה מרשימים - ולהפוך את המחלוקה הנצחית למחלוקה הכי טובה במחזור (ובפער). מ"מ שהלך מאלוז אדם איכשהו ביצורה מדהימה מצליח "לחדש את עצמו" ולהשפיע על החברה ביצורה מטרופית. הוא הצליח לעצב את כל אדם ביצורה נצחית או אחרת, לך בלי שיער שהוא עושה את זה. לכל אחד בפולגה יש צרכן או חוויה משלה, כי הוא פשוט נשען בכולם והשפיע על כולם. מילה משילה המה העצמי משנה לכל סירון את היום.

אנשים היו בהלם מוחלט ששילה המ"מ מאלוז פונה אליהם בכלל, אדם בשילם צה היה הכי מובן מאליה, הוא לא ראה את עצמו מעל אף אחד ולא חשב את עצמו טוב יותר מאף אדם. צעירי אני מקורס מכים, הקורס מאורב כל החברה של לועי ביחד (לדוג 13, 12, 51 ביחד). כשהלצתי לקורס והצברתי את שילה, ליתר ששהשפעה שלו לא נלמדה בפולגה. ליתר שכתב כל חייל מחזור נוב 22 בכל חטיבת לועי יודע מי צה שילה. על כולם השאיר חורם. על כולם השפיע עם מאור הפנים שלו והחיוך שלו שאין עוד כמוהו. ככה כולם מכירים את שילה - המ"מ מאלוז שלא מפסיק לחייך. שמצא חן בעיני כל מי שראה אותו. המ"מ הקטן אדם הכל כך מרשים. אדם של אהבה. של נקניק. של חברות ושמחה, של צח וצחוק.

ליבור ישראל.

לצד שילה, אחי הגדול, חברי האהוב ומורה הדבר שלי. הי"ד.

חברים מספרים על שילה

שילה מדריך, חבר, אח!

לם אני הייתי חונך של שילה, ומדריך מרשים ומשמעותי כמוהו לא היה לי, אני חייב להודות שצנינו בתור
שבת בארץ הלך הנה.

אני בטוח שחלק גדול מאיכות השבת שלנו נובע... (היא אך ורק בצכות)...

אני זוכר איזה סיפור קטן שפשוט מאפיין אותנו כשהיינו חניכים שלו, היה ליזה אחד שהיה השבעה

בסניף, ואנחנו היינו באיזה כיור ו'.. ילדים קטנים... שלא כזה חשוב להשקיע בהם.

השבעה צה באילו הדבר הכי מלניש שיש בענינו והוא בא ויושב איתנו, מדבר, מקשיב, כמו שכולנו

יודעים...

ואז אנחנו כזה אומרים לו שילה יאללה יש לך השבעה לך, והוא אומר לנו לא, הכל טוב כיף לי פה

איך...

אין דבר יותר מופלא מאקבה כזה משפט מארץ גדול ומכובד...

שילה אח שלנו בלב ובנפש, נצור אותך תמיד בליבנו! ונמשיך את דרכך הלאה.

נריה

חברים מספרים על שילה

החיוך. השמחה. האופטימיות. נלמדו בשבת.

אנחנו צארים כמה אהבת שבת. אנחנו צארים את השבת אזלך ואנחנו מחייכים.
נצחית ביום הכי מיוחד בשבוע. על קידוש ה'. בשביל מדיות ישראל, בשביל עם ישראל.

נהרלת כשהלנת עלינו, כמו תמיד רצית לעצור אז רצת ישר להיות ראשון ונפלערת.

שילה. אומץ לא דיברנו במעט שנים. אבל נשארנו לנו בלב.

איך התחלנו להתפלל, אתה נכנסת לחיים שלנו בכיתה ט', ליל שמסיימים להיות טיפשים ומתחילים להתפלל, לדבר על הדברים, ולהכיל אותם.

ואתה הבן אדם הכי נכון לדבר הנה.

מכנס קצר וחיוך על הפנים, חיוך תמיד כזה, שתמיד כולל עראות.

אנחנו צארים את הפעילות משמעותית הראשונה שעשית לנו, ואשכרה הצלחת לזרוק לנו לדבר, אולי זה היה משהו באישיות שלך, או שהתפללנו או מסתם החיוך שלך שלרם לנו להירגע ולהרגיש בנוח. בפעם הראשונה ממש דיברנו על הדברים, הקשבנו אחד לשני וזכרנו את מה שנאמר, ובסוף הפעילות אתה היית שם, בהלם מהכנות, אבל מחייך.

שילה, אנחנו לא נשכח איך תמיד היית שם בשבילנו, מזיק לנו כל שישי בשיחות טלפון לך כשינונו אותך.

שם הינו שאתה הבן אדם שהכי יעצור לנו להיות חיים של אובדן, עם חיוך.

סליחה שילה. סליחה שלא הספקת להיות.

אבל תודה. תודה על השיחות. תודה על המסעות. תודה על הטיפים. תודה שנסית להגן עלינו. תודה

עליר. נוח לך בשמיים. אני בטוח שנוח שם.

תמסור ד"ש לאחים, לאחיות ולהורים.

תשמור עלינו מלמעלה, עם חיוך.

ואנחנו נחייך, אני מביטי, לא נפסיק לחייך לעולם...

לביא צוסמן

חברים מספרים על שילה

אני אזטלד לחברים שלי פה מהשבת בבית עקביא ששילה היה המדריך שלנו. לא הייתי מהילדים שמגיעים הרבה אפילויות ושבחות לסניף, אבל ששילה נכנס להדרכה פלשתי מדריך פשוט אמיתי עם חיוך צנוע שאי אפשר לתאר כל כך במילים, פשוט משהו אמיתי ותמים. הצכות שילה ועם החיבור המטורף שנוצר ביכל השבת איתנו כמו עם אה גדול נוצר ליבוש שלא היה לפניי אזלנו ובאמת חברה התחילו להגיע יותר באני בניהם) ונוצר משהו אחר. אחרי ההדרכה שילה דאל לשמור איתנו על קשר ביכל מיני דרכים שהם מתאימים רק לו, חלק מצה היה ערבי חומס שהוא היה עושה בחצר שלו ומצאין את כולם אליו באופן קבוע, תמיד פותח את הדלת מקבל את כולם עם החיוך הצה שפשוט אי אפשר להסביר במילים. משמעת ששילה התקיים לאלו התפארותי כי לא הבנתי איך המדריך הצה שלנו הצנוע והביישן הלך לכבאת יחידה קשוחה עם אופי מאוד מסוים ופשוט נפל לי האסימון, ששילה מאותם אנשים שהשקט והצניעות שבהם הם חלק ממה שהיה יותר גדול שנראה לעיני, מעין קשיחות ונחישות שאי אפשר לעצור בדרכך להשגת המטרה.

אני שומע המון סיפורים על איצה מפקד גדול הוא היה וצה כל כך מסתבר לי עם האופי של אותן מדריך שכל כך אהבנו והערצנו, שילה אהב את האורף הצאת, והוא אהב עוד יותר את האנשים שבה. הוא מסר את נפשו למען קידוש ה תור כדאי שהוא מלן בלופו על חייליו. שילה אני לוקח מהתכונות וההאופי שלך את הדרכ להיות לחום נחם ואמין ולהישאר כל הצמן בנאדם קשוב עם לב טהור שיש לו מקום לכלום.

אני אהב אותך ובתעלעלע,
רני אסרל

חברים מספרים על שילה

משפחה יקרה ואהובה.

יזאון משיצת ימי בבי, נהי ומספד.

איבדנו בשר מבשרינו, אהוב שנלץ בלב כואב - שילה שלנו - ציכרון צדיק אברהם.

הכאב והחלל שנפער בנו הוא עצום. ולצד הכאב, יש בנו *ביטחון בה' * שכל מה שה' עושה -

הכל !! - הוא עושה צאת לאברהם.

שילה נקרא לתפקיד החדש כסרן לצד כסא הכבוד.

ומורשתו האחרונה של שילה כפי שכתב לחייליו:

... לקראת פתיחתה של שנה בטוח שרצון ה' יאיר לנו את הדרך, שתבוא אלינו שנה טובה ושמחה

לאברהם - לשילה בשליחותו בעולם הזה,

ולאברהם לנו כמי שצבא לחיות במחיצתו ולהכירו,

ולאברהם לעורריו, שצבא להביא לעולם ולעם ישראל - בן שבעה.

ה' עזר לעמו ייתן

דודי אלגריהלי

שילה הישג הטור שילנו,

אי אפשר להכיל את הכאב הזה.

אני קוראת פה את הסיפורים, רואה את הסיטואציות ומתקלשת צד דמעות.

הערך השמחה והמיוחד, הקרן אור הצי, מי ידע שהוא הספיק לעצת בכל כך הרבה אנשים?

עם חיוך ענק על הפנים, קליחות ואנליה כזו שמאפיינת אותו. ציין שהיית בקרבתך למ אים

למאט, ונתנו מהאור הלבנה שהפיל.

הואילי שכולנו נצליח לאמור מעט מהתכונות האלו.

פשוט לא אלהאמין שמדברים עליו והוא לא כאן

תודה רבה על כל השיתופים

הדר איילי

חברים מספרים על שילה

שילה אחי היקר

הבאתם שכל כך קשה לי לכתוב עליך בלשון צרה, לא נרפס באותה כר לא איתנו
צבית והיית חונך שלך בבית עקיבא, מהרלע הראשון והתאבדות באישיות המדהימה שלך..
איך נסתכל אחרי את ההרלע שאתה החבר הכי טוב שלו בצולע, איך דאלת לכולם ורק אז
לעצמך, גם לבן אדם שלא הכרת דאלת לו לפני עצמך, ואיפה שרק יכולת לתרום היית רץ ונחמ
את כל כולך.

זכור מאז שבתוך חונך שלך נסתרה הרלע שאתה אח לדוד, בכל מובן, הרלע חופשי לפנות אליך
מתן שרק רצית, בלי שום בוש, או לביקש עצרה, או כל דבר אחר שהיית צריך, וזה הרליש לי
הדבר הכי טבעי שיש.

גם אחרי ההדרכה שלך, היינו באים אליך ויושבים אצלך בבית, או נוסעים באוטו ומדברים, וכל
מנה צמח היית מתקשר ושואל מה איתך ומה חדש..

ופשוט היית שם בשיביל כולם, כל השבט הסתכל עליך מהרלע הראשון בהערכה ענקית כולם רצו
להיות כמוך, לקבל קצת מהבן אדם המדהים שהיית.

אני לאורך השנים שצבית להכיר אותך למדתי ממך רק דברים טובים, אם צה בפרויקטים המאורפים
שלקחת על עצמך, או על החומות שפתחת אצלך בבית, או על המסלול הצבאי המדהים שעברת, או
העבודות על המאורפות שבנית, וכל מה שגשית צבית על הצד הטוב ביותר, עם כל כך הרבה צניעות
שזה כל כך אפיין אותך..

היית אחד מהחברים, לא משנה מתן ובאיציה מזה תפסו אותך, אדם שכולם רוצים להיות חברים
בחדרתו אדם כל כך מוכשר, שכל מה שאתה עושה הופך לצהה, עם הרבה מאוד צניעות
אפשר להתמסך לכתוב עליך עוד כל כך הרבה.. צה לעולם לא יגמר

מדהים מה הספקת לעשות בחיים בימך כל כך קצר, אדם שפשוט רק למדנים ממנו
תורה לך על מי שהיית בשיביל כולם, ותורה על מי שהיית בשיבילי

היית לביור מהרלע הראשון של צד הרלע האחרון שלך

אלעד ואך

חברים מספרים על שילה

שילה חברי היקר,

כמה עברנו יחד. איצה ציבורות יפים. מלא טיולים, עילות לבנים בסניף, שבתות כל ימי הערות צייתי לחיות לצידיך בתוך שכן וחבר קרוב. סיפורים רבים רצים לי בראש על השניות שעשיתי על גלגל שמחה מתוקים על גלגל נענע וחסד. לפני שבוציי קיבלתי ממך הודעה אחרי הרבה זמן שלא דיברנו ואני זוכר כמה התרגשתי לדבר איתך ולעזוב את העולם.

סיפור אחד מני רבים שעלי לי לראש. בסוף החמישית הצטרפנו פאץ ראשונה לקייטנה של נער צעיר. כל שנה הנער קיבל חברה במצבים יחסית קלים אבל באותה שנה החליפו צוותה לחברה אוטוסיסטים וצוורים במצבים לא פשוטים. וכאובן שילה קיבל את החניך הכי קשה. הוא היה מאכיל אותנו והוא היה פולט וצוד דברים לא נעימים. ושילה ערעל לא התלונן שהוא שלם הוא היה צמוד עלינו במסירות אין סופית, העניק לו אהבה וחום והוא עשה הכל בשמחה בלי שום תלונה. אני זוכר את שילה מדריך בסניף איצה כוכב. כל החניכים צפו עליך כמה דאלת להם. היית נפלם איתם כאילו הם בלייך כחברים לכל דבר. כמה חסד ונענע כמה צד ישראל היה חסד לך.

כל הסיפורים הקטנים האלה וצוד רבים הם מסבירים את הלבורה האדירה שלך בשדה הקרב. הן והאומא שלך ומסירות הנפש שלך בכל שאל בחיים למען דברים גדולים. אם זה משפחה אחת, לב בנימין, בני עקיבא וצוד.. ואחרי זה כמובן שרות משמעותי מאוד בקרבא הם שבנו אותך להיות נשמה לכל ישראלית שחרפה נפשה למען ה' וישראל צמו. הסיפורים הם רבים ואין סוף למחשבות ולציבורות. החיוך המיוחד שלך ילווה אותי תמיד. האומא, הלבורה, הטבעית והאנרגיות הלא נלמדות. ליבור ישראל! אוהב אותך אחי היקר. יהיה ציכרך ברוך.

אליהו אבולעפיה

לא צייתי להכיר את שילה כמו כלל פה.. ראיתי אותך פעם ראשונה באחרונה באותה חתונה שהייתה לפני 3 שבועות. הוא מלווה שר החתן ואני מלווה שר הכלה. אחרי החתונה הוא היה צריך לעזור למלצר בכיסויים. עקראית סוף החתונה הוא בא אליי ושאל אם יש מקום ברכה נלבאר בעצמי. לעצמי היה לך מקום אחד ברכה - והוא היה ביחד עם חייט שלו שהיה צריך לעזור לך למלצר. הוא לא מצא שום טרמפ אחר וכבר היה מאוחר.. הצלחתי לו אולי הפ רוצים להתפצל, כי לא היה מישור אחר שהיה באופציות. הוא אמר לי בחיור שהוא לא משאיר את החייט שלו לבד והודה לך ממש על הצעה. בסופו של דבר מצאנו לו וחייט שלו טרמפ עם חברה אחרת שחקרה אותך לקטיונה, ומשם הפך המשיכו עצמאית.

בסוף החתונה אותך חברה איבדה צמיד.. ולמרות שהיה מאוחר בלילה והוא עוד ידע שמחכה להפך עוד טרמפים מקטיונה לכיסויים (שהסכימו הוא לך ככה קטן), הוא נשאר לעצור, ולחפש את הצמיד.

לא ציינתי אותך הציג.. ומתן הוא יליץ, ואם בכלל. פשוט היה שם לעצור, עם אותך חיוך שאיתך הוא סירב בתיאום לטרמפ ולא היה מוכן להתפצל ושהחייט שלו יליץ לבד. אני קוראת פה את הסיפורים, ומבינה איך נשמר לבונה ומיוחדת עם ישראל איבד. צייתי לבדך איתך כמה דקות. והחיוך שלו נצרב ביצורו. בלעל צה אני פה. לעצור, אוריה חן

חברים מספרים על שילה

שלום, צה יובל גורן מפאולה ז.

לצרי אני לא אוכל להגיד לשיחה כי אנחנו בהצרכות לעזימה אז אני כותב לך כאן.
את שילה פגשתי לראשונה רק לפני שלושה חודשים כשהוא צילם לזכרו עם החיילים שלו.
אנחנו צה לא הרבה צמן אבל מהר מאוד הוא נכנס לי אליה.
הקסם שהוא שידר, המבט שהיה לו, החיוך והתחושה הטובה שהוא היה משדר לכל אחד צה היה
משהו שאין אצל אחרים.

שילה היה מפקד נצרי! לא ראיתי לעולם חיילים שככה מצריצים את המפקד שלהם.
אני מתפקד כסמל של מחלקה אחרת בפאולה וזה הצלחתי היינו צובדים במקביל עם המחלקה שלו,
ככה שיצא לי להיות איתו בהצרכות שלמים בצבא ובהצרכות ושם הכרתי את הבן אדם שהוא היה.
אני מצריץ אותו, הוא היה הכי אמיץ שיש, בלי חרדות, פשוט נשמה טהורה וטובה.
כששמעתי של שילה נפל צה ריסק אותי לחיכוך. הוא היה מתנה לעולם, אני באמת אומר את
צה.

אפשר לדבר עליו שעות בלי לעצור אבל אני חייב לעלות לכך לפחות את צה.

כואב את כאובך מרחוק ומתפלל לעילוי נשמתו.

תהיה נשמתו צרורה בצרור החיים 🙏

חברים מספרים על שילה

ציתי ששילה המשיך איתי מהבית ספר בשילה למשיבה התכנית הסוסיא .
בתחילת כיתה ט הייתי במשבר אישי צמח והייתי ממש בדיכאון .
הרגשתי שרוב חברי המחזור לא באמת רוצים אותי ומבינים מה עובר עליי .
אבל שילה היה משהו אחר .

מצדד לעובדה שהוא היחיד שהכרתי בשיעורים הראשונים , הוא פשוט היה שילה .
הוא לא השתנה . הוא נשאר שילה .

בשכר מנסים להוכיח ולהיות הכי הולטיים, שילה נשאר שילה .
מקצת דפדוף בתמונות ישנות איתי , אפשר ממש לראות שפצץ הוא יצאוד בתמונה במרכז
וליד החברה "המקובלים" ובתמונה אחרת הוא יצאוד בצד וממש מחובק עם החבור שקצת
פחות מצליח חברותי .
כזה היה שילה .

הוא אהב את האדף . הוא אהב את הלב .
הוא לא התעסק בחארטות שכולנו התעסקנו בהם .
הדחימה אותי היכולת להיות כזה .
להיות הכי מקובל במחזור , אבל יחד עם זאת לתת מקסימום יחס לבחור שמתעט אף אחד
לא מתייבד איתו .
זה שילה .

זה מה שאני עוקח ממנו ..
לנסות להתקרב ליכולות האלה לאהוב אדם ולהתחייס אליו לא עם האינסטינקט החברתי
הנפול אלא עם הלב היהודי .
עם הלב של שילה .

לך תמיד אקח לי את אש העקדה!!!
ישראל פושר

חברים מספרים על שילה

אני רוצה לספר סיפור קטן על שילה שממחיש מעט את הדאגה המיוחדת שהייתה לו לחיילים שלו. פעם אחת יצאנו והייתה אחרי 3 שבועות שהיינו בצבא, היציאה הייתה ביום חמישי ובדיוק באותו יום חברים שלי מהשיבה אירגנו מפגש משותף ועל האש. צה היה אחרי תקופה ארוכה שלא ביקרתי בישיבה ולא נפגשתי עם חברים מהשיבה ולכן היה חשוב לי מאוד להשתתף במפגש וטובן שכתננתי באותו יום לנסוע לשם. ביום רביעי בערב קיבלתי הודעה מאחד המפקדים שלי שביום חמישי התקיים מראי לעברו של אחד מהנופלים של החטיבה והפעולה צריכה לעלות לשם (ציל, המראי התקיים קרוב לבית שלי ולכן החליטו לעלות אותי לשם. היציאה הייתה שהמראי התקיים בדיוק באותה השעה של המפגש, מה שלא מאפשר לי להגיע איזו. עוד באותו הערב פניתי לשילה הסברתי לו את העניין וביקשתי שיטלחו משהו אחר לשם. שילה הבין אותי והבטיח שלאחרת ביוקר ינסה לסדר את העניין. לאחרת שילה פנה אלי והסביר שהוא ניסה לעשות הכל כדי לסדר את העניין אך הוא לא הצליח. אני טובן התבאסתי מהעניין וניסתי למצוא פתרון. אחרי מספר שעות אני מקבל שיחה משילה, הוא הציע לי לנסות למצוא משהו אחר מהמחלקה שיכול להגיע במקומי למראי. הרגשתי שלשילה היה חשוב שאני אלג למפגש והוא צדיין התאמץ למצוא פתרון לעניין. בסופו של דבר נסעתי למראי והספקתי להגיע למפגש...

באותו ערב קיבלתי הודעה משילה בה הוא שואל האם הצלחתי להגיע למפגש, היה ניכר שהוא לא היה רגוע עוד שהעניין הסתדר.

צהו סיפור אחד מני ים שממחיש מעט את היחס המיוחד של שילה כלפי החיילים שלו. שילה היקר, אני בטוח שלם עצמיו, בעולם האמת אקנה ממשיך ללבוש את שילה.

ת.צ.ב.ה.

אווה ומתעלצל, נצה סודרי

חברים מספרים על שילה

כשפלשנו פֶּעַץ ראשונה את שילה (אז השם שלו היה המ"מ) אז היה דיסטנס מטרול. הוא לא פנה אלינו אפילו, וכשהוא היה פונה היה קשוח של החייל. אבל כשראינו אותו אז ראינו מישהו מאוד מתוק קראנו לו "ממממ". אבל ככל שעבר הצמח הוא יותר לא יותר לנו אבל למתן כדי רצה למ להפתח אלינו. בהבדל מלחמה אחרי שבהר עבר הדיסטנס אז אני סחבתי משקלם כבדים מאוד והיה לי קשה מאוד להתחלה ואז היה שלב שביקשתי להישאר מאצין (שומר) ושהם ילכו לעשות תרגיל ואני אנוח בינתיים מכל ההליכה והמשקלים. כשהם חזרו אז הוא בא אליי בצד אומר לי "מה אתה שבור?" אמרתי לו "שמע אני לא מסתדר עם המתקן לאוו הצה ולם לקחתני אלונקה שום דבר אזלי לא מצווד" אז לפני שבאנו לצאת הוא אומר לי "תנוד את המתקן אני ילמד אותך לצווד" ואז הוא צווד לי את המתקן איצה 2 דקות וכולם מחכים לו שהוא יסיים לצווד, אני שם את המתקן ומרגיש הרבה יותר בנוח כדי להתמשיך. בהמשך השבוע הצה היה עוד הליכה ארוכה ששם לקראת הסוף נשברתי מאבים בלב ובחצה מהכובד וההליכה אז עצרתי והנחתי את המתקן והנשק בצד שילה הורה לבואם 15 דקות מנוחה ואז נחתי ולקראת סוף ה50 דקות האלה הוא נילש אליי, אני מרחו על הרצפה והוא נותן לי יד לקום מלסוף אותי בלחי ואומר לי "אתה מסולל עוד 3 ק"מ אני מאמין בך" באותו רגע התחלתי כוחות ממני והינתי שיש על מי לסמוך והמפקד שלי לא איצה תקוע ונעול אלא חי את החיילים שלו. הרגשתי באותו רגע כאילו הוא אבא שלי שרצה רק שיהיה לי טוב ומאמין בי ורצה שאני אזליח.

אדיר רביבו

שילה היה אזהב להסביר דברים במשלים. אחד המשלים שהוא היה אזהב צה "משל הפיצה". השירות הרבאי הוא כמו מלש פיצה. את הרבצ הראשון אתה אוכל בהתלהבות ותניאבון. את הרבצ השני אוכל קצת פחות בתניאבון, ברבצ השלישי אתה כבר לא ממש רצה, ואת הרבצ האחרון אתה כבר דוחף בכוח. אבל אם מראש הצמנת למ לחץ שום (בתנשם) חתמת קבצא, אז למ את הרבצ הרביעי אתה אוכל בתניאבון, כי אתה יודע שיש עוד בדברך אראל (חייל של שילה)

חברים מספרים על שילה

נירית יקרה

קשה היה להביא עצמי לעתודה על שילה ולא לעבר בפני ,
ומצד שני רצון כל כך צמח להביא לידי ביטוי את האהבה אליו .
רק למשמע שמו או הכרח בו אצלה מיד חיוך , חיוך כזה שכל ההווה משתקפת בו.
תחושה של הכרת הטוב על חסד כזה שירד לעולם . על הפאקט טוב ואור .
צנינו בקצת משינה דרך החברות עם אוראל ,
יש מילים שמגלישות קטנות או שחוקות פתאום
למשל חברות .

חבר כזה מסור אהב ודואל יודע להפגין בדיוק ברגעים שהכי צקוקים לו
ובכל פעם שנכנס לפה מלא הכל באור ומתיקות, ישר יוצר קשר, ישר מגלים טיבעי ונעים וכל.
לאראות אולם יחד עם השטוייטות שלהם הכי אושר וצחוק וחיונות חיים .
שיחות בסצודות שבת, וסתר ככה בשעורים פה או נפלים .
אפילו בהודעות וואטס אפ של התעניינות וד"ש ...
כשפלגנו אתכם מאד פשוט היה לנו מאיפה הלצה המתיקות והאור האלה .
אבל גם כשהצביר אתכם ואת האחים .
תמיד כבדו שייכות צמחה ואהבה .היה ברור שהמקור הוא כולו טוב .
כל שלוש השותפים . טוב .
קשה לקבל את הפרידה . הפער בין החיות והעוצמה להעדר .
פלגתי שוב את עצמותי המשפחה וההורות שלכם בלוויה .
והיה כזה כח של בטחון שהאור שלו כאן .
שולחת לכם חיבוק גדול ואהבה . תודה גדולה על הפלא הזה שהבאתם לעולם .
וההטחה , ששילה תמיד יהיה איתנו . לא רק בצרכיו , גם במעשה, בהוספת אור ואהבה וחברות .
אי אפשר אחרת .
תמיד איתך ,
ינית (אמא של אוראל)

חברים מספרים על שילה

שילה

שילה המ"מ.

פלשתי אומך פלשתי

אבל ברלע אחד הבנתי.

סוף מסע כומתה.

כולם מסביב מתקפלים

מתכננים לחזור לבא"מ.

אנחנו צושים לך שלום מרחוק

ואתה מסמן לנו עם היד לבוא.

אתה מתעניין ושובל מה אינך בחיים, מה התכנונים.

אני שובלת לך

ואתה אומר שהתכנון הוא לתפוס עצמיו את הקו עם החבר'ה ובהמשך לחזור לבגד.

בשנייה שאנחנו מסיימים את השיחה

אני אומרת לחייה שלך

שמארות כל הבגדים מסביב

נמסר לי תחושה שאתה ממש איתנו.

רואה אותנו. מקשיב

וחייה שלך אומר לי

בשיא הטכניות

כוכב שילה

צה בדיוק שילה

יפה מוריסו 4 (חברה של חייה)

חברים מספרים על שילה

יש המון נקודות לדבר על שילה על האישיות המיוחדת שלה, על התנהגות המורכבת שהיא עשה במחלקה, המקצועיות שלה, החוסן הנפשי והקור רוח שלה, הדרישות והסטנדרטים הגבוהים שהיא דרש מאיתנו, כמה היה חשוב לה החברות והליבוש במחלקה, האכפתיות והרגישות שלה לכל אחד. פשוט אין לה כרגע את הפנאי והשקט בנפש לבנות לה את מצבך לך אוני מצבך יורחב לבדך מאשר לבנותה...

אבל אני מרגיש צורך לבנות נקודות אחרות על שילה שעשתה בי רוסח חצק מאוד מעצמי על האמונה והחזקה שהיתה לה והחוסן הנפשי הנצח שהיה לה.

ההכשרה בלוחית היתה בשבילי מאוד קשה ואינטנסיבית, אני צובר מסע אחד שעשיתי בהבא"ח לוחית בצירי המסעות שהיה לנו מאוד קשה עם המשקלים שסחבנו וזמן האולונקות הכבדות שעליהם היו המאליסטים, אחרי המסע הצהרתי לנקודת שבידה והרגשתי שאני לא יכול יותר להמשיך ונשברתי מנטלית. שילה לקחה אותי לשיחה אישית בצהר עוד היה בשלב שצדין היינו בדיסטנס (הוא ראה שאני ממש שבור והתחיל לדבר איתי מה קשה לי, מה מפריע, הוא נתן לי כל מיני עצות ודרכי חשיבה איך להתחיל לקשיים ומשברים, שמה קלסתי את החממה שלה. תוך כדי שיחה אמרתי לה במין יאוש בצהר "איך אפשר להמשיך קדימה בשאני יודע שבהמשך יהיו קשיים יותר גדולים ממה שעברתי עד עכשיו" איך שאמרתי את זה שילה הסתובבה אלי מיד עם הצליינים החודרות שלה ואמר לי במין לעזרה כצאת: "אתה לא מאמין שהקב"ה לא מעמיד אדם בניסיון אלא אם כן הוא יכול לעמוד בו?!" אתה בטח יודע את זה, אתה מאמין, למדת בישיבה!" אני צובר שבאותו רגע לא הבנתי מאיפה הוא בא אלי, הייתי המום לא היה לי מה לומר לה, התפצצתי מהאמונה הפשוטה והחזקה שהיתה לי. הרגשתי שהוא ממש טיפסל אותי. מאז למדתי להעריך את העוצמות של שילה ואת האמונה והחזקה והחממה שלה. המשפט הזה שהוא אמר מלווה אותי מאז ועד היום ופרט אחרי מה שעברנו בשבועות האחרונים כל המחלקה, אני כל הזמן נצבר בסיטואציה הצאת ומתחזק.

חוקר בדמעות ולעצמיות,

אורי דנינו חייל של שילה.

חברים מספרים על שילה

יהונתן בן-דוד, אבד טיוטת ספרו נדחף לפרסום מוקדם

זה לא קל, זהו טעם 3 בהוצאת צדיון קשה, זה לא נחפז שאני כותב עליך. שילה, שילה זה לא דבר שכותבים עליו, זה לא עוד מינו... שמשכרה לא נמצא בחיים, שילה זה

חבר, חבר שצחקנו תכופות אני מתקשר ואומר לו: "אני מתן רואים אותך?"

שילה זה חבר שהייתי מתחלץ אליו אני לא מדבר על עצמי אני מדבר על הכללי מאז שהוא יצא למסלול הפיקוד שלו ואני נשארת בקו, כל הצימנות שהיה לנו, אם זה שיש או מוצ"ם או רגילה או לא יודע מה.. אפילו שהתחלתי היינו נפגשים, ולפגוש אותך שילה, זה תמיד עם חיוך, חיוך שרק אותך יודע, ואין שהייתי יודע להקשיב ולשתף, זה פשוט היה כל עמית איתך ואספר לך על איפה אני בחיים וכל מיני דברים שספס ככה גם לא הייתי משתף, אבל מתן אין סודות, הייתי מחכה לפגישות לפגוש אותך רק כדי לספר לך ולשמע מה אתה אומר, ולספר לראות אותך, זה באמת משו לא רגיל, היינו אוהבים להלץ אלוך לבית היית מארח אותנו כמו אברהם אבינו ומחר מאד הבנו כמו רבים שביקרו אצלך בבית, הבנו איזה משפחה מדהימה יש לך וזה קצת מסביר את מי שאתה,

שילה, הייתי מופתך בחברים וכולם אומרים את זה אבל זה לא היה איזה משו שרק עצמי התחלתי, פשוט היית כזה, ראו את זה.. וביחד עם זה, היית צבירי חבר מאוד קרוב, ואני חושב שרבים מהחברים הרגישו כאלו. נפלת בקרב, נפלת בתחילתה של המערכה שבמנו רבים מקווים ומתפללים שתפנה שתצליח שהמערכה תצא לא תהיה עוד סיבה.. זה נפלת בחלק מהמערכה הגדולה הצארת, זה לא הייתי בהלוויה, ולא התאבלתי עליך כמו שאם היית נופל ביום אחר, לורם לי לחשוב על זה שפלת בחלקך הצבתי הצבתי חלק ממשפחתי גדול משהוא היסטורי, לא משו פרטי של שילה אבל משו של כל עם ישראל, ברמות הכי גבוהות, אנחנו צדיין לא אחרי המשו הגדול הזה שקורא פה בעצם, אבל ככה המשפחות והתחשבות שיש פה משו שישנה את העץ.. לא בדיוק יודע לאן זה ילך אבל פה אני אומר שזה התפקיד שלנו המחויבות שלנו שהמסירות נפש שלנו במערכה תצטרף למסירות נפש שלך באותו קרב, שיבוא היום שנדע להגיד איזה צבתי הייתה לך לפועל בפרק זה של עם ישראל.

ואני חוצי להתחלה, זה לא קל לכתוב עליך, לוקח צמא לעצמי ולעצמי את שקרה, יש עוד המון מה לספר עליך, וזה חשוב חשוב לספר לכולם מי זה שילה ולם לאלו שלא צכו להכיר אותך חשוב לספר עליך כי זה עוד דבר להפיל את האור הצללים, וזה המחויבות שלנו עלי, אז זהו לבנותם אי אפשר להגיד להתחיל אותך. אבל.. אזכור אותך לעד! אלה קנז

חברים מספרים על שילה

שילה היקר

שילה המתוק

כמה חור כזה נצח יש בך אדם אחד

צנינו לראות אותך, פלגש אותך.

לצכות להכיר אדם נפלא.

באת אלינו לפני חודש ביום שישי, רצית לנחם אותנו

על מות בנו דוד יהודה יצחק צ"ל

על מות חברך.

ישרת איננו הסבלנות עצם הורים שכולים

כואב היית טוב, יפה, בחיור...

לקחת את הילדים שלנו באותו יום למציין ליד הישוב.

רק רצית לעשות טוב.

סיימת מסלול בציוות המקביל לדוד

אנחנו יצאת לקצונה וצכית להוביל ולפקד על מחלקה בלואני

שם מסרת את נפשך.

כשמצנו על נפילתך, הרגשנו שוב את אומץ דפיקות בדלת, דפיקות בלב...

רצינו לומר לך תודה

על הביקור הנפלא שצנינו.

על החיור שהעלת בלבינו.

משה ואמונה יצחק

חברים מספרים על שילה

הזכרתי לאביבוב צץ המחשבות, הדמעות, המילים שמעלה לי הלב. מוחקת וכותבת. כותבת ומוחקת ובאמת. אין לי מושג מאיפה מתחילים!

ובעצרה, בעצרה בשעות הקטנות הנפלאות הפשוטות בעצרה, בעצרה, לחכות לתשובות כדי למצוא עוד סיבה לקנות

שילה ילד אהוב שלנו נסיר שלנו.

לא קולטים, הלב ממלא עקבה את הבטורה! איך בכלל אפשר לדבר עליך בשבוע אחר שאחך כ"כ חי בתוכנו?!

עצבנו את עלי לפני 6 שנים והלצנו לאימת. איצו צכות ואיצו שמחה הייתה לנו שלילינו שאחך לומד באו בישיבת "איילת השחר". מיד החלטנו לאמץ אותך ועקבה בן בית אצלנו צץ שאר החברים מאיתך קראנו לך ילד ממוצאים שלנו. הפצץ הראשונה שצבנו לארח אותך אצלנו הייתה בר"ה.

איצו שמח היה אצלנו ומאצ, תמיד היה לך מקום אצלנו. היית מליץ אלינו באמצע שבוע, מדברים על דברים ברומנו של צולץ. על צולץ התורה ביחד צץ צולץ המעשה. על היכריות שרצו וחקנו ולא ויתרתי לך. אין צדקת, בסוכות שלחת לי הודעה וביקשת את המכוון "לדבר של נב" כדי שאמא שלך תבין לחל. אני לא אשכח איך נפדת בך. כי צה בכלל אני צו שהכנת.

שילה, לא נשכח את השבת שהלצת אלינו והתייצצת איתנו איך לזאת לקצונה. מה המשמעות של צה. אבה לנו צה היה ברור שאחך יצא והכל יסתדר. נב" דאל לתת לך את משנתו. כ"כ אהבת להקשיב לו. עצבת את הישיבה והתליית.

חסרת לנו מאוד, אבה בכל הצדמות שהייתה לך, היית מליץ לאימת ובהל פצץ היית דואל לשלח הודעה איך אפשר להליץ לארחה, או אפילו לסתם קידוש. אנחנו מבקשים ממך סליחה שלא תמיד צה הסתדר. בכל פצץ שמתחיל לך הודעה למיטתך, שלחת לי תמונות וצילום. רצפחות נשאה לי מצבת ממך. שילה אהוב שלנו, ילד טהור, מלא שמחת חיים צץ חיוך כובש וממס. ילד מלא חן ואיכות. שמחים שצבנו בך שמחים שהיית חלק מחיינו ונצבים כ"כ שאחך כבר לא איתנו.

לואיך בך הירוא ובהר מתלוצצים. תפיה מילי יושר בעציו

אוהבים, הדוקים

צדי דוק

חברים מספרים על שילה

שלוש חברים יקרים מאי נדב ואני מ"מ בלדוד 51 בפאלזה המסייעת הייתי עם שילה בצוות המהיר באלגז ומ"כ טירונים איתן בסלג.

לצערי הרבה בשבת בצהריים הלצתי למוצב ששילה היה בו ונהרג בו.

מצאתי את שילה הרול בחדר אוכל של המוצב, מה שקרה שם צה מחבלים שהקיפו אותם בחדר האוכל ולא הפסיקו לירות עליהם ולהשחית להם רימונים פנימה, לירות עליהם rpg ולצרוק עליהם מטעני חבלה. שילה היה הכי צמוד לדלת בלבורה מטופת לפי מה שהבנתי מהלוחמים שלו הוא היה הכי חשוב וניסה להשיב באש כל פעם שהמחבלים הצליחו לפתוח את הדלת וצרוק רימונים לפנים.

שילה קיבל תמון רסיסים לחצה ולא הפסיק ולא השמיץ קול, הכל על מנת להגן על הלוחמים שלו ושל הפאלזה. כשהלצתי פינת את הלופה של שילה וראיתי אותו ופשוט אמרתי אינני צה שילה הוא נהרג כשהלוג שלו רפוי, צניינים סלירות ידיים לצד הלוג ורלליים משותבות ממש כאילו הוא הולך ללן צדו בצורה הכי יפה שיש, מה שצבר לי בראש באותו הרגע שצה כל כך מתאים לשילה איציה בו אדפ פשוט מלאך. למשפחה היקרה אני צדיין בלחמיה כאן בצוטל עקחתי לך פיקוד על המחלקה של שילה הייתי איתם עד אחרונה, כמה אהבה יש להם אליי לא ראיתי דבר כזה בחיים וצה לא מפתע אותי לרגל. אני מקווה שאסיים פה את הלחמיה ואוכל להלגז ולהיות עם המשפחה ולספר לך את כל הסיפור שהיה שם. דאלתי שיארכו את כל הציד שהיה לו במוצב והטלפון שלו לך נמצא שם שמרתי עליו מקווה שניפגש בקרוב.

נדב בלדוד

חברים מספרים על שילה

אני בן שבו מהצוות של שילה (צוות צומחליפניק) רציני לאמר אך בשמי ובשם הצוות, ובמיוחד בשם מי שלא יצא לו להלץ בימים הקרובים בשל המצב, שאנחנו משתקפים בצרכים וכאבים כל כך מאז הבשורה המרה, אני אישית הייתי עם שילה גם באותה הכתה במסלול והוא היה המ"כ שלי, ואני חושב שכל השנה וארבע שחוויתי אותו אינני איון משהו אחד רץ שאני צובר ממנו, תמיד חיוך על הפנים וטופח על השכם ואומר "אלעזר הקטן אחי תצור את צה".
לידעכם ילד מיוחד ואני בטוח שלא סתם הוא ככה ושכל המשפחה חזקים בדיוק כמוהו וחזקיים.
מאחל לכם שתנחמו מן השמיים וקצו רק ימים טובים יותר וכל עם ישראל! אוהבים

נרית מה שלא? צה אביאל כהן הייתי הסמל של שלי בבואו עכשיו פ חודשים מקווה שאת צוברת אותו..

רציני להתקבל שצד עכשיו לא פניתי אליך, היה לי קשה מאוד כל הנושא הזה ולא מצאתי פנאי לתת לראש שלי לחשוב עליו ולעזוב הרבה זמן... אני רק רוצה להגיד שאני אוהב אותך ואם המשפחה שלי והצ"ח שנילמר המלחמה אני אשמח להגיד אליכם לבית לשבת ולעבר אותם...
אנחנו...

שילה היה האדם הכי חשוב לי בצבא וקשה לי לתאר מה צובר עליכם שככה אני מרגיש...
אוהב אותך הכי בעולם והצ"ח עוד נפלגש הרבה אם תרצו בכך.

אוהב

חברים מספרים על שילה

שילה אנה מהרלץ הראשון שראיתי אותך הייתי מבסוט שאתה הנ"מ שלי החיוך שלך כבש אותי.
בתחילת ההכשרה היה לי מאוד קשה נפשית ושמתי לב לצה באור ודיברת איתי החזקת לי את היד ואמרת
שאני יכול לעשות את צה ושאתה סומך עליי.
כל הנאם הרלשתי שאני כמו חבר שלך אפילו שאתה קצין שלי היה לך אכפת ממני ומכולם.
פעם בשנצאתי הרלע ניסית בכל מצב לשלוח אותי לטיפול ואמרת לי לעצבן אותך על מצבי אפילו אם צה
בשלום בוקר ואפילו שלחת משהו שידדוק אם הכל בסדר איתי.
תמיד הרלשתי בטוח לידך ושהכל בסדר כי אתה בשטח.
אתה באמת איש יקר וחבר נאמן.
הקב"ה לוקח אלו את הטובים.
ה' יקום דמך
אוהב אותך שילה (לעצד ראדה)

שלום, צה מסלנו מהצוות של שילה, רציתי למסור שלבי כאוב איתכם ולומר כמה מילים על מי היה
שילה בשיאלי. ובכן, שילה ואני היינו קרובים מאוד בתקופת המסלול, הקשר שלנו נבנה לאט לאט
והתעצק במיוחד לקראת סופו, אני והוא היינו צמד הרצל משמע כל דבר במתלללל היינו הולכים שעות
ארוכות ומדברים על דברים ברומו של עולם, מצחיק שאני לא כל כך צוכר על מה היינו מדברים אלא
רק צוכר איך הצאן היה עובר חתך כפי שאני מחייך כל השיחה, שילה היה פשוט קרן אור ענקית, החיוך
שלו היה מאיר כל חדר שהיה נכנס אליו והצחוק המתלללל שלו היה מחדיר שמחה לא משנה כמה
הסיטואציה לא כיפית.
לכזר השמחת חיים והפצת אור שהיו כל כך מאפיינים אותך אני רוצה לקחת על עצמי להשתקף להיות
חיובי ולשמור על החיוך כאשר צה הדבר שבואם צריכים.
מקווה שצדבור את התקופה הצי לא עוד בשורות קשות ככאלו.
יהי צכרן ברוך

חברים מספרים על שילה

הכרתי את שילה בזבא בבית ספר לקומנצו במחנה אדס. הדרכתני אותך בתחום הרפואה המהצצית אבל נרקם בינינו קשר קצת מעבר.
היו לנו שיחות טובות וחילופי "מה נשמע" ו"איך בלונת" על בסיס קבוע.
לפני כחצי שנה פלשתי את שילה בחמישי הצרבי בשוק בירושלים, התעניינתי בתפקיד החדש, ואיך היה בבה"ד.
לם כמסיפר על רלצים פחות טובים (מטבצ הדברים כחיל בבה"ד) תמיד דאל לומר בסוף,
"אבל בקטנה אחי" עם חיוך גדול.
הלב הרחב של שילה, החיוך הבלתי נלאה, העניינן הטובות, ילכו איתך תמיד.
יהי צרכו ברוך
אורי חסין

שירמתי בבית ספר לקומנצו ואחד הדברים שכרתתי היום כשמעצתי את הידענה על שילה:
צנה תמיד כואב ולשמות עוד שם שאמנה מכיר צה צבאט כל כך את הלב. חיילים שאת הפנינן שלהם אי אפשר לשכוח שחלקתי איתם רלצים קטנים שפראון משמעותיים ❤️
אחד מתוכנן היה שילה, שילה היה בין האנשים הכי מיוחדים שיצא לי להכיר מקרוב ובאמת באמת צכית.
חיוך שתמיד העלה לי חיוך בהצרה. חלקנו הרבה רלצים יחד במחנה, משיחות על עוד תכונות מטבח יחד לשיחות על דת, צבא והחיים עצמם. שילה היה קצין ולוחם אבל אדס שהאור העיקר תמיד קרן ממנו.
אילה ישראל

חברים מספרים על שילה

ישבנו בחתונה של חבר מהשיעור הישיבה באילת, מנה עיקרית.

לא נפלגנו בערך 4 חודשים מכוח המציאות ומתלהבים שיצא לנו להיפגש 40 40

מתעצבנים מה המציב החיים האישיים- צבא, צלילות, משפחה, תכנון וכו'

אני חייל שחור לקראת 40 שירות שבוא את שילה "אחי- תשתחרר למה לך לעכת לגלותי לריב עם

חיילים שחורים על רשימת שמירה בישראל, לפחות תמצור לאלוץ אם כבר חתמת"

שילה שהיה בן אדם של חופש, טיולים בלדולת נפש צונן ואומר "אחי אין מה לעשות, אני יואל מצה

הרבה חרא וברור שבתוך תוכי אני מצדד לחצור ליחידה אבל צריך אנשים טובים שיגשו את צה,

אני לא יכול להתעלם מהמציאות הכח אדם ואני מרגיש שיש לי את הכוחות לכך ואני מרגיש שזה

המשימה שלי בצולח כרלע"

השיחת חולין והצאת ממש חקוקה אזלי בראש . כמה אזילות

כמה לדלות והבנה של מה משמעות החיים וסדר צדיפיות

יהי צברו ברוך

בארי

אין מילים.

שילה אחי אהובי.

ציתני שהיית חברי הקרוב כל החינוך. בתי שהיית ציצבת אותי. מינית את חיי פעם אחרי פעם.

תמיד היית לצידי גם כשלא ידעתי לברק. אין חבר כזה. אין. חבר שילדי לך את האמת בפנים. שירים

אונקן אשכרה מצפר. שכל שניה איתך היא תענוג.

חבר מתקשר כל שיש. שבואל ואכפת לו. שמשחק מילי ומתעלל. חכם רציני מסור צדיק של אידיאליזם

והרכיב כל רוח אבריו במסה לדיו. והכל בתנח צנוה וים צחוקים. כמה שטויות. כמה בלון מים מהלל

של הבנין כיתות, כמה לילות לבנים. איך היינו חולמים ומבירים על- העתיד. על עשיה ונתינה ומשפחה.

כשדיברתי איתך העצתי לחלום הכי רחוק ולבוש שיש. על נתינה ושנינו ותורה וציונות. נודד אם ה' יתן לי

אחיה את החיים שחלמנו יקרי.

איש לדול. לדול באמת וכולנו ידענו את צה.

כמו כולם פה לא מסולת להתמודד עם המציאות הצי הצדיק. אהבה אונקן לנח.

אין מילים. אוראל כל

חברים מספרים על שילה

שילה,

לא מאמינה שילה הנ"מ המפקד הנערץ שצושה הכל בקרקע של פאץ בייקשטן שתשחרר את אבנן שחררת
הוספת דקות לשעת ת"ש, לטפאן... כל פאץ שנלשמן שאחת, התענייננו, הבישנות שמאפיינת אותך בגישות ובחיוך קטן.
שילה שומעת סיפורים עליך, שאנך לא מוותר להם, שאנך חושב שהם מאלו כמך.
מוריד אותם לציחיות כאילו היו בסיירת, שאנך לא מפסיק לעבוד, שאנך יודע הכל על כולם.
שביתן גנות של מנצחים שכל תחרות של המחלקה מנצחים את כולם.

שילה,

אנלנט על האם לכולם בסוף מסלול, עם החומה. הבאת את כולם לעלי, לעית שאת.
ישבנו שם יחד עם כל החברה בפגלולה כולם דיברו, סיכמו קצת את כל מה שהיה.
ואז נשארת אנך הפזירו כך לדבר ולא הסכמת לא החזקת מעצמך כלום אחרי שישבו עליך
וחפרו לך והזיקו לך הסכמת ודיברת במילים שקולות ומדודות. בדיק ופאנאק רב.
סיכמת את המסלול את הטייונות והאמון המתקדם את הטוב שיש בכל אחד.
וכל אחד עציר ועצור לשני כל אחד חשוב ומיוחד, כל אחד קריטי ולצוות כל אחד בונה את כולם.
כולם שנבנו מתך הסכמת להם בצניינים ולא הפסקת לומר כמה אנך מעריך. נשת וורט קטן
מישיבת איתר כמו בכל הודעה ששלחת לפני חל או שבת. ולאחר שסימת הסכמת במאבקה ובחיוך הקטן שלך.

שילה,

באלת שכל החברים יצאו לחתונת שאת לשמח אותנו ורק אנך נשארת לשמור, למרות שכל כך רצית להגיש. באלת
לארלן לנו שבע ברכות בזהרים של היום השביעי כדי להשתתף איתנו בשמחה והיה שמח עם כולם באנך יושב, לידנו, בלי
שום דיסטנס של מ"מ מאלו שומע על החתונה שפספסת, רואה תמונות...
צוחק עם החברה האחרים ומסכת על כולם בודק שהם מוצאים את עצמם שהם בסדר ...

שילה,

שרך לפני שבע שאנך אנך למה אנך נשא עם המחלקה? למה לא עולה תפקיד?
אנך שאנך רוצה להישאר איתך, רצית להישאר לשמור עליהם, ושמרת שמרת על כולם.
בתוך החדר אוכל הלנת עליהם בלופך בנפשוך.

שילה,

לפני שבע ישבנו ביחד ברכב אבנך, אנך ואני. אכלת מהפגליות שהיו ברכב עם בלד ים רטוב וחולצה של אלזו כמה
דק' לפני צה ישבת על האדמה עם החברה שלי דלת בצחוקים באווירה טובה, בירקון כשאבנך שאל אנך איצה שיר
אנך רוצה, אמרת לשים את פסטיבל התמר 'יהיה טוב'...

ואולי, אולי צה מה שרצית להשאיר לנו

עכשיו... כשהכל בלעדיך נכא לא טוב אמרת שצה הלהיט החדש..

שילה,

ה' יקום דמך תשמור על כולם מתמחה

אמונה וליאן

חברים מספרים על שילה

"בדיו ירד אל גני לעמלות הבושם ערצות בלנים לערוך שושנים"

עץ קבילת הבשורה, לבי נקדע, נשבר, ומרוסק...

לחקרה שושנה מיוחדת, יהלום אמיתי. שילה היפה באדף, ליהור חייל, איש צנוע ונען, איש של שלום ואהבה. מלא

ברוח ה' ורוח הבריות נוחה הימנו...

שילה ביקר אותנו ביום שישי בא ערש בשלום אחד מפיקודיו בשלום יניר בתי, להכיר מקרוב... בשבוע השלשון שבוע

אור איתנו שכינה אפפה אותנו.

ניהלנו שיחה בכל המישרים, צחוק וצנינות התערבבו יחד. היה עץ לשיח שישי משפחתי והיה חלק... ויכוח שהתנהל בבית

הפניתי שאלה כאן למפקד:

האם לאפשר לחיילים שלי הבנים שלי, לרדת למצוין בשילה לפקיד שישי?

האם הצקבות הפילוצים בחולארה ובשילה מוכר כך לסכן את נפשו...?

שילה בדרג המיוחדת, השפיל את צנינו ועץ חיוך כבש ענף בנחת, באומרו ונען לא היסוס ובאמירה חד משמעית: זה

הבית שלי, הבית שלי, צו האור שלי ונניח בכל מקום ובכל צמח... אנחנו עץ של צדק, באם לא אנחנו מי יהיה שם?

כזה היה שילה, הצנינות לאצילות מיוחדת, בהטחה ונען רוח צדק בדרך של ליהור ישראל. כשבחורה וסאלה לו

המשמעות השליחות והתפקיד שלי כצא.

שילה הי"ד לווה באופן אישי את יניר בתי חיצה, תוך והפך ממפקד מוצר לחבר בלי מחיצות, לאיש שיחה ודמות לחייו.

קשה לדבר על שילה בשלום צדק, שילה הוא אדם מיוחד, מפקד המחצק את פקודיו, רגיש ומרגיש את האחר, מחצק

וסולל דרך, לך בכותן והוצמחתי בתי בחר להמשיך בתפקיד פיקודי, ויצא בהכנתו לקורס מ"כים.

שילה פתח את ביתו וליבו, יה קשוב תמיד לביקורות לשאלות ובצנינות וננוה קיבל אותם.

דמות להעצרה העל גדלות נפש, ענווה ורגישות.

אוי מה היה לנו... אשרי הרחם שילה אותנו

ברוכים הוורים והמשפחה שלידה ליהור חיל שצה,

יבא שמים, אהוב על הבריות ואהוב על המוקם.

משפחה יקרה, אמא ואבא אהובים, אבידה לדולה,

חיילי הקצרים והמשמעותיים נעז בכולם, הקדים את עצמו לעלל, חילך נפשו, היווה מודל לחיקוי והטביע חותם בלבבות

חייליו וחבריו. ואפילו במשפחות ואני בטוחה שאני היחידה שהיא סלל את אשיותי על לבי.

צכות לדולה לעד יהלום שצה.

לעד יחרם בליבנו, לעד נצבור, וממנו נלמד, ונחנך יושב קרוב לעיסא הכבוד. שכותן תלן עליכם ועל כל צמ"י

ונצבה כולנו בלאלה שלמה, ישמחת ונחמאת במהרה בימינו אמן.

אהבים אתכם ומחצקים את ידיכם.

תחיה דוד אמא של יניר דוד

חברים מספרים על שילה

כשהייתי קטן, בשיט נהגים בערך, אז היינו בסניף כמה חברים ואז שילה נגש אלינו ושאל מה איתנו ואחר כך שאלת אותנו איך קוראים לך והוא צנף יוסי בחיור רחב. הינתי שצנף לא נכון אז ביררתי איך קוראים לו ואמר לי שקוראים לו שילה ולא הצלחתי לקרוא את השם, כל פעם מחדש שכתתי. אז התחלתי לקרוא לו יוסי וזה היה לי ההפך, הוא קרה לי גם יוסי. כל פעם שראינו אחד את השני עוד לפני כעלל שאמרנו משהו פשוט צחקנו ואז קראנו לכל אחד יוסי. מאז גם אחרי שסיים להיות בסניף והתבאנו ברחוב אז אמרנו אחד לשני "אהה יוסי מה הולך?" והמשכנו בדרכינו... שאני חושב על זה עכשיו הייתי שואל למה הוא פנה אליי? הוא היה כמה שנים טובות מעלי, מה לו ולי?

אני מאמין ש"יוסי" היה מתעניין באנשים ושואל לשלומם דואל ופשוט מצחיק אותם.

לא אשכח את החיור הרחב שלו, מאיר פנים ומחא.

יהי צרכו ברוך

אורי מארז

שילה היה בעבר מדריך של החניכים שלי בסניף ביישוב, לא רק בעבר, הוא תמיד היה ונשאר מדריך שלהם.

הוא היה קופץ ומבקר, ואיך היו קופצים עליו שהוא היה מלמד, הם פשוט הצריצו (וצדיין מצריצים) אותו! לאט לאט גם אני נבדקתי בצה, כי הוא היה מלמד לא מתקן משתלם שבא לקחת את כל תשומת הלב אליה, לא באמירה שהוא היה המדריך הכי טוב, אלא בשקט, בצנווה, עם חיוך מתוק מלא הארת פנים ועדינות.

עם כל החניכים עליו הוא גם שם לב אליי, שאל איך הולך וביד איתני על ההדרכה ועל החניכים.

אמשיר להעריך את שילה ולעמוד ממנו בצע"ה, יהי צרכו ברוך

נעמאל שטול

חברים מספרים על שילה

קוראים לי מילי שוסהיימ, הכרתי את שילה בעמותת לב בינאמי, פלשתי אותה לראשונה בסוף כיתה ח שנינו היינו חדשים בעמותה, לא הכרנו אף אחד ולב בצכות צה התחברנו היינו חברים טובים מאוד לאורך כל תקופת ההתנדבות ומחוץ לה, הוא ואמיתי דביר היו כמו אחים קטנים שלי, שילה הוא האדם הכי חייבן עדין טוב לב שאני מכירה, תמיד צחק וחייך כל הזמן, הייתה לו שנינות וצנינות בצורה כל כך יפה ומעניינת, התכונה שהכי מאפיינת אותה בעיניי צה אור ונצחץ בצנינים חיור מאוצ לאוצ ונעץ פשוט נעץ, אור לדול שנכדה לעולם, נצחור אותך תמיד שילה

שמי שוהף, הייתי בת שירות בלב בינאמי לפני 9 שנים.

שילה היה הילד הכי צעיר שהתנדב בקבוצת הצעירים בעמותה שעשיית בה שירות לאומי. אני אומרת לב כי טכנית הוא באמת היה כזה, תמיד כיתה ט' שהיה מלעץ במיוחד פלץ בשבוע-שבועיים משיבת סוסיא. הוא היה קטן פצית צץ בייבי פייס, קול צעיר ומחייך, צנינים מלכסנות מלאות אור, רור, צנינות, ענווה. ידעתי שאפשר לסמוך עליו שכשהוא מלעץ שמי מהחניכים שבאחריותו מקבל את מלאו היחס, ולפעמים למ לא היה לי נעץ להפיל עליו כל כך הרבה "תקנים" (נמשימות) עד שהוא כבר מלעץ למעודותי, בכל צאתי בעיניי הוא באמת היה לב. אהל בכל צאת הפלתי, והוא תמיד היה כל כך צורם. עץ צה בשקט והאופייני לו ובהיור של הסכמה.

היה חור בלילי בקבוצה שלנו, נעץ, נער עץ תפומנת דאון שאהב את שילה כל כך. תמיד כששילה בא הוא היה אומר שהוא ונעץ חברים מאץ שהיו ילדים באותו הישוב, והרגשתי שהוא מתכוון לצה. ראיתי אותו אחר כך כמו פלעים בטרמפאדות והוא תמיד אמר שלום עץ חיור מבוש והתעניין. דמחתי תלך איית תמיד

חברים מספרים על שילה

שילה היה מדריך שלי כשהייתי בכיתה ה'
 שילה הייתה דמות משמעותית מאוד בחיי שילה,
 שילה זה החיוך הרחב כל פעם שהוא פולג אותה,
 שילה זה החיבוק החם שצריך,
 שילה זה ההתעניינות והאמיתות שלו בכלום
 שילה זה פשוט את לדף במלא מקום המילה!
 שילה דאג לשמור איתנו על קשר לאורך שנים בין אם זה כי וחיבוק כל פעם שהוא
 פולג אותך ולא כי הוא חיבב אלא כי הוא רוצה ובין אם ההצמנה לבוא אליו לחומותיה
 שהוא עשה בבית והכל בפשטות שהיית כל-כך אופיינית לו
 שילה הייתה דמות מעוררת השראה בשבילי ואני בטוח שלם בשביל כל אחד ואחד
 מהשבת שלי
 יהי זכרו ברוך
 איתן יוסט

אני רציתי לשתף אתכם מה אני זוכר משילה (שילה היה המדריך שלי בבית עקיבא, קודם זה החיוך
 הכובש שלו שמלווה כל זכרון ממנו. כמה הערצנו אותו בתור חניכים שלו וכמה שהיה כי איתן שאפון
 להיות כמותו ובאמת בעצם חברים מהשבת הלכו אחריו לעמוד בסוסאי, אני יודע שפחות אני הלכתי
 לשם בעקבותיו כי רציתי להיות במקום שמצמיח אנשים כמו שילה. ממה שזכור לי שילה היה מנהל
 ססוח אחרי לא רק מכוח הדיבור אלא מכוח מה שהוא היה חי בצלמו. אני כותב וקורא כי נצרכ
 ששילה היה גם את הולך שלי ביסודי עוד מכתבה או אולי כמה שמתחיל להרגיש קשור אליו כי הוא
 פשוט תמיד היה הכי מלני. אני זוכר שאחרי שהוא עצה את ההדרכה היה סול של דיבור בחברה מי
 יוקר שומר איתן על קשר כי היה לו קשר אישי מטרף עם החניכים וכולם פשוט רצו קשר איתן גם
 אחרי שהוא היה מדריך שלנו.
 הלב נשבר.
 לעצם קרן

אבא דודי

הספדים על שילה הייד

שילה. אהוב ליבנו. חיוך שובה לב, עיניים בורקות, לב זהב.

כולם אהבו אותך, הלב של כולנו, כולך נתינה ודאגה אינסופית, הוגנות וענווה, רגישות,

מהחברות עם נועם, שנסענו לפה עמד ונופף עם הדגלים. בני עקיבא, לב בנימין, one family, בצבא מהמיונים שבעקבותם היית צריך לעשות שיפוץ קל בלב הזהב שלך, סיירת אגוז, קצינים, והפיקוד על המחלקה שכל כך אהבת ואהבו אותך. בכל נקודה היית תמיד כל כך משמעותי, אבן שואבת לכולם, מוקף בחברים, חיילים של חברים מגיעים שבתות, כמעט אין שבת שמישהו נוסף איתך מגיע, במשפחה מארגן, דואג, מרגיע, משתף, דואג לכל אירוע ואזכור.

נולדת בט' באב, יום הולדת המשיח, וכך נקראת – שילה, בחצות יום שעל פי המסורת נולד המושיע והישועה, וכך היית בעשרים ושלוש שנותייך, כל מעט ועשית כל כך הרבה. בברית שלך דיברנו "לֹא יָסוּר שִׁבְט מִיְהוּדָה וּמַחֲקֶק מִבֵּין רַגְלָיו עַד פִּי יָבֹא שִׁילָה" ובהמשך הפסוקים "וּלְבָן שְׁנַיִם מִחֶלֶב", וכמו שחז"ל אומרים "גדול המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב", כזה אתה היית תמיד עם החיוך, שובה הלב שלך, נגעת בלב של כל מי שרק פגש אותך, מגנטת את כולם אלייך, ותמיד ביחס אישי, כולם אהבו אותך, הרגישו שאתה החבר הכי טוב שלהם. כל פעם שנכנסת לבית, בנועם, ברוגע, עוזר ונותן מלב הזהב שלך. איזה מפקד מגיע לסוף שבוע ודואג לעשות ביקורי בית אצל חיילים שלו? כל הזמן בדאגה לאנשים שלך. בביקור האחרון שלך בבית, בחג סוכות, כשידעת שלא תהיה ביום הנישואים שלנו, ארגנת מסיבה ודאגת מראש שכל אחד מהמשפחה יכין ברכה, כל כך אופייני לך לחשוב, לדאוג להכל ולכולם. והכל בעיניים בורקות ובחיוך שובה לב. אבל בערב שבת האחרונה, חג שמחת תורה, ולקב"ה היו תוכניות אחרות, הארץ רעדה, הארץ מתהפכת, וזאת הברכה, ואין מילים "יְחִי רֵאבוֹן וְאֵל יִמֹּת וְיִהְיֶה מְתֵיו מְסָפֵר יָדָיו רַב לוֹ וְעֶזְר מִצְרֵיו תִּהְיֶה בְּרַךְ יְהוָה חִילוֹ וּפְעָל יָדָיו

אבא דודי

הספדים על שילה הייד

תִּרְצֶה מִחַץ מִתְנִים קָמְיוּ וּמִשְׁנָאִיו מִן יְקוֹמוֹן וַיִּגְרֶשׁ מִפְּנֵיךְ אוֹיֵב וַיֵּאמֶר
הַשֹּׁמֵד".

אין לנו טענות, אין לנו שום ספק שהפסוקים האלה יתקיימו, בזכותך, בזכות
חייליך, שהראת להם, שהראת לקדוש ברוך הוא מה זאת מסירות, בראש
חייליך נלחמת, הצלת חיים. אתמול בלילה ביקר אותנו את כל המשפחה,
הראל, שהיה איתך במוצב, בחדר אוכל ההוא, בכינו ושמענו מה היה שם,
איזה גבורה, איזה דבקות במטרה. באמת זכינו לחיות איתך, מהאור שלך,
מהטוב שלך, מהעין הטובה והעין האוהבת.

מקווה שהעם שלנו מתעורר ברוך ה' ושיקויים בנו הכתוב "הַתְּנַעֲרִי מֵעַפְרֶךָ
7גְּיוֹמִי", נקום מהאבל, ומהבהלה ומהעפר, "לִבְשֵׁי בְּגָדֵי תִפְאָרְתְּךָ עִמִּי".
אבקש מהקדוש ברוך הוא "אֶרְדּוּף אוֹיְבֵי וְאֲשִׁיגֶם וְלֹא אָשׁוּב עַד פְּלוֹתָם".
ובפיוט שאהבת וכולם אהבו אותו האמת היא, אני לא אגיד את כולו רק
חלקים, "תתן אחרית לעמך, תקומם קרן גדועה, תפאר יושבת בדד, תסיר
חרפה מעיר, תמציא צדקה לעדתך, תכרות לה ברית חדשה, תודיע לכל
אהבתינו, תהלך בקרב מחנותינו, תדרוש גאולה לגלותנו, תגלה קץ לקנותנו,
תבוא מהרה לרחמנו".

אמא נירית

הספדים על שילה הי"ד

שילה אהוב שלנו

נולדת בצהרי ט' באב – ילד עם עניים בורקות וחיוך שמח שמחבר בין כולם, תמיד אמרתי שאתה ילד של גאולה.

גדלת ביישוב המהמם, בארץ היפה הזאתי, בעלי בנוף אנושי מיוחד של נתינה, ואהבה, אנשי חסד זקופי קומה ואין לי ספק שגם מהכוח הזה נלחמת. ממוצאי שבת גייסתי את עצמי בצו 8 להיות העורף שלך.

יסוד העורף הוא הרוח. סגרתי חדשות, חלונות, שלא תכנס רוח רעה מצאתי את עצמי עוטפת אותך בתפילות, במחשבות, שולחת לך כוח. שומרת שלא יכנס פחד, חולשה ועם הספק הצר חזרתי לעניין, איך הצלחתי? אני לא יודעת. הלוואי שלא נרדמתי על המשמר.

בדיעבד אני מבינה שבשלב הזה כנראה אתה היית העורף של כולנו, של כל המשפחה, שלחת לנו כוח והתחלת ללמד אותי שפה חדשה של קשר מרחוק ומיוחד. לראות אותך בוקר בוקר יפה ומזוכך.

מיום שני בצהריים, בשורת איוב, לא יודעת את נפשי מרוב ריק, דאגה, צער, געגוע בגוף בלתי נסבל, לשלום, לתיק הגדול שאתה משאיר בכניסה, לשחנ"ש, לערב המשפחתי, לגיבוש, למילים הטובות שתמיד היו לך על הבית הפתוח, כמה פרגנת, כמה ידעת להתחבר לטוב שבכל אחד, לקשרים העמוקים בכל מי שנגעת, וכולם עברו דרכנו. לשירים הקבועים ברקע, גלגלון מצחיק וריקוד עם האחיות, כוס תה בערב שבת ומגש פירות – ושאף אחד לא יברך לפני שיחת שבוע עד אמצע הלילה והחברים האהובים שלך שהם כבר משפחה מצטרפים לשולחן שבת. מה עוד אמא צריכה?

ראש השנה, כולנו יחד, מעזרת נשים אני רואה אתכם עטופים בתפילה תחת הטלית של אבא, ארבעה בנים, ארבעה מרחבים מיוחדים, פרחים, של לב אחד ענק שמזרים כוחות חיים לעולם, נספג מהכוח של הבית הזה ויוצא החוצה, חבורה מדהימה שיודעת לעבוד בתיאום מושלם, חלק עם מילים חלק עם סימנים, חלק עם ציניות חלק במגע, לכל אחד יש מקום וכולם ביחד.

אמא נירית

הספרים על שילה הייד

באחד הפנקסים ראינו שכתבת לא כל האמת אצלי, לא הכרתי את זה האמת למרות כל השיחות.

בסוכות, הבית מלא אורחים, אין כמעט רצפה לשכב, "איך זה בשבילך" אני שואלת "לחזור מהצבא לבית העמוס?" ואתה בחיוך מאור פנים שאין לתאר אותו "אמא, מה יש לך? את יודעת שאני מת על זה"

ישבנו לדבר עד שלוש לפנות בוקר, הבית שקט רק אני ואתה מול הכוס תה, על התפקיד שהציעו לך, על השליחות שחשבת, דייטים, לבטים על החיים, על המשפחה. על מה נראה לך, עליי על אבא על האחים. אמרתי בליבי תפקיד גדול מחכה לך.

ביום ראשון, יצאת לבסיס והערת אותי לא רק לשלום שלא כהרגלך – "אמא את באה לקפה?" וזה היה הקפה האחרון איתך... כמה אני מודה לך שילה. אוי שילה שלנו כמה געגוע...

החיוך המבויש, מאור פנים, הענווה השיחות העמוקות שלנו, נגעת בכל אחד אהבת את החיילים שלך כאילו הם היו האחים שלך הסרטונים, הצחוקים – זה פשוט אתה! אל הנער הזה התפללתי, אל השילה הזה כמו שהוא ממש.

אתמול שמענו את סיפור גבורתך, איך אספת את כל המחלקה כמו אבא טוב, בתוך כל היריות הכנסת את כולם למרחב המוגן, כמו סוכה, הגנת עליהם בגופך, שוכב בשלולית דם וממשיך להילחם, נופל וקם – עד נשימתך האחרונה. תכלס זה כ"כ מתאים לך.

הדר פתחה קבוצה - אלפי סיפורים, סרטונים מרגשים מגיעים אלינו, אנשים שאנחנו מכירים ושלא שאנחנו לא מכירים אומרים תודה על האור והטוב שהבאת לתוך הבית שלנו, על הגיבוש, על הביחד.

כשניסיתי לחשוב איפה אתה עליתי לחדר וגיליתי פנקסים ומחברות עוד מימי ההדרכה, ציטוטים, שמות, נקודות חוזקה שיש בכל אחד שהכרת, עם זה בבני עקיבא עם זה לבב בנימין ועם זה one family.

אמא נירית

הספדים על שילה הי"ד

אין לי מושג איך כותבים עלייך, ילד, נער, האיש המדהים שהפכת להיות. אתה משאיר לנו מצפן ברור ואור גדול שאוסף את כולנו יחד, העיקר יחד. שילה אהוב שלנו, אתה מצטרך למלאכי השרת. נוגע בכיסא הכבוד עם מאור הפנים והעין הטובה שלך תלמד זכות על העם האהוב שלנו, על הארץ היפה שברגע האמת האינסטינקט הטבעי מנצח וכולם נאספים יחד באהבה, זוכרים את הקוד הגנטי שכולנו התברכנו בו, נלחמים זה לצד זה בעוז בגבורה באמונה גדולה. לא תיאמתי עם אבא אבל כמה מתאים הניגון שאהבת להסיר חרפה, לזקוף קומה, לדרוש גאולה. באחד המכתבים שלך בשנה לא פשוטה שעברנו כמשפחה, כתבת לנו על הכוח שלנו לאסוף את כולנו יחד למרות הכל וכתבת לנו לברך על הטובה כשם שמברכים על הרעה והיית שלם בזה. הלוואי שבזה נוכל לקחת חלק מהכוח שלך.

אוהבת מאוד, אמא

דביר ראובן רגור

הספדים על שילה הייד

שילה אחי האהוב,

יושב כותב, חושב כותב מוחק, לא יודע איך ממשיכים בלעדייך. אנחנו רביעה, ארבעה אחים, אחד אחרי השני, צמודים וקרובים, שאחד צריך משהו כולם מתייצבים, ואתה עם הרעיונות שלך, מחפש תמיד סיבה למסיבה, זוכר כל יום הולדת, כל יום נישואים, כל דבר שאפשר לחגוג, תמיד בחיוך גדול ובשקט מרים הכל. ??? וברגע שמסתיים תפקידו הוא מתפזר להמון חלקים, כל אדם מאיר נקודה אחרת של אותו אדם וככה הוא הולך להיות בן אדם ??? ואינסופי.

שילה אתה היית בן אדם ענק ומיוחד, תמיד חשבתי מי תזכה בך, איך יראה הבית שלך, היה לי ברור שזה יהיה הבית המאחד, הכיפי, שכולם תמיד רוצים להיות בו.

הלכנו האחים לזהות אותך, ראיתי מלאך, היה לך אור על הפנים, שקט, מלא עוצמה. נלחמת כמו אריה, ??? וגם שנפצעת והיה קשה לא הוצאת מילה. תודה על 23 שנים יפות שזכינו להיות לידך, ברור לי שאתה כאן איתנו, שמור עלינו מלמעלה.

אוהב מלא וכבר מתגעגע,

דביר אחיך.

הילל ראוכברגר

הספדים על שילה הי"ד

אח שלי היקר והאהוב,

אין לי מילים לתאר אותך, עוד מנסה לחשוב מה אני יכול לומר, התמונות עוברות בראש אבל זה כואב. בערב סוכות שוחחנו, כתבת לי שצריך להכין עוגה להורים, בכל זאת נפלו עליהם 50 איש, יש להם יום נישואים, אתה זוכר את הדברים האלה, רק אתה. צחקתי איתך שאני אכין להם איזה עוגה 5 שכבות ואתה אמרת לי שעדיף 7.

תמיד דאגת לעשות כיף ואווירה טובה, פשוט כל שבת איתך הייתה משהו מיוחד, אבא תמיד היה מבקש ממך לזמן, ואתה בשלך הולך מביא משחקים, תה, בשביל שלא נקום מהשולחן. המשפחה בשבילך הייתה מעל הכל, תמיד מקום ראשון לא משנה מה. היית מלאך, מאיר את כולם, זורח.

כששמענו מה היה בקרב הקשה במוצב, לא היה לי ספק שזה בדיוק אתה, שתלחם עד טיפת הדם האחרונה, תהיה הראשון, האמין.

תמיד זכרת את כל האירועים, הימי הולדת, היית הקומונרית של הבית, דאגת לשלטים וחשבת על הדברים הקטנים. אם לא אתה אף אחד לא היה עושה את זה. היינו תמיד ארבעתנו, דביר אני אתה ואליה, מין איזה גוש כזה שאי אפשר לפרק. אבל אתה היית מיוחד, אנחנו תמיד עסוקים באופנועים, טיולים, אותך זה לא עניין, אותך עניין להתנדב, לתרום, לתת מעצמך, כאילו באת לפה בשביל מטרה ולא היה לך זמן לבזבז על הדברים האלה.

אני זוכר שהיה שלג ולקחנו לאמא תבניות של התנור והתגלשנו בהרים, כל תבנית חזרה פצועה במקום אחר. ותמיד צחקתי שאתה סתם קצין, אבל אתה יודע כמה צריך אותך שם ולמה אתה שם.

יש לך אור ושמחה שלא רואים בכל מקום, אור מיוחד חיוך מיוחד. בימי שישי דיברנו על השבוע, ואני כמו איזה אהבל אף פעם לא פנוי לדבר, עושה דברים, ורק לך הייתה סבלנות לחכות לשמוע מה היה השבוע.

לא מכיר עוד אנשים כמוך.

אז אח שלי היקר, שמור עלינו שם למעלה, אוהב אותך ומתגעגע.

אליה ראוכברגר

הספדים על שילה הי"ד

"הצבי ישראל על במותך חלל איך נפלו גיבורים"

שילולי אחי השותף והאהוב! בקרובי אקדש לא נתפס אני יושב עכשיו בחדר שלנו ומתקשה להאמין שלא אראה אותך יותר כותב לך דברי זיכרון לא מעכל יושב אל מול מיטתך ולא מאמין שלא תשוב יותר.

ככל שחולף הזמן יוצא לי לשמוע יותר על הקרב בו נפלת בגבורה לא נתפס, אחשלי איזו גבורה, שעות של לחימה חשוף אל מול הרוע ללא ציוד לחימה או מיגון יצאת להגן בגופך על חיילך "מפקד בראש פיקודיו" לא להאמין אין מיקרי הכל מכתוב מלמעלה.

ט' באב הגעת לעולם ואיתך אור ענק שנוגע בכל, כך המון אנשים ט באב יום עצוב לעם ואתה הגעת והארת אותו. 21 שנים שזכיתי שתהיה לך חלק בלתי נפרד ממני. וביום שבת, חג שמחת תורה ביום בו מציינים את סיום המחזור השנתי של קריאת התורה יום חג של אור ושמחה בתורה חיך נגדעו ליבך הפסיק לפעום אך אורך לעולם לא יפסק!

לחמת בגבורה גם כשנפגעת בכל גופך וכשאתה חשוף זה לא עניין אותך המשכת עד טיפת הדם האחרונה שלך, כמה רוח.

השבת את נשמתך ואתה כמו ספר תורה עטוף בתכריכים - בפרוכת הבימה, מונח בבית הכנסת עם פנים של מלאך, מלאך טהור, עיינך עצומות גוף רפוי ידיים משולבות... אח קדוש! כל כך הרבה זמן שלא התראנו לא יכול לתאר את גודל הגעגוע

ראש השנה הייתה הפעם האחרונה בה זכיתי להיות איתך. אבל, כרגיל חזרנו לצבא והיציאות שלנו התהפכו. חזרת לעזה ואני למסכם מסלול עם 10 דק טלפון לפני כניסת שבת בקושי עם ההורים הספקתי לדבר אז שלחתי ווצאפ בשבוע הבא אתה בא לסוף מסלול ושיהיה חג שמח. לצערי סגרתי ואת מה ששלחת לא הספקתי לשמוע, פחדתי, רק אתמול עזרתי מספיק אומץ ושמעתי. פשוט הזוי, לא נתפס, אתה ידעת.

אשתך בקצרה משפט ששלחת

"חג שמח תהנה אני כנראה בסוף שלך לא אהיה, אבל תהנה אחשלי, תצבור

אליה ראוכברגר

הספדים על שילה הי"ד

אין אחי לא מצליח לעכל, גיבור שלי מתקשה להאמין שלא תהיה פה יותר הצחוק שלך עם החיוך הכובש שטויות שלא נעשה יותר. למי אני אציק עכשיו? למשוך לך בזקנקן הגינגי של, להתבונן במאור פניך היפות לא אוכל יותר להסתכל עליך בעניים זוג פנינים ספק ירוק ספק חום, לחבק אותך חיבוק חזק.

מה יהיה עם כל הסתלבט שלנו אחד על השני עם כל העקיצות על היחידות שלנו מי יקשיב לשיחות נפש והתייעצות עד השעות הקטנות של הלילה
אכפתי, תמיד התעניינת.

בכל סיטואציה שיצא לי לחשוב הייתה לי מודל לחיקוי. תמיד שאלתי את עצמי מה הייתה עושה ואיך הייתה מגיב, מה הייתה עונה.

ומכל שיח איתך אני יוצא בראש מורם רוח אופטימיות, רואה את הטוב בכל, את חצי הכוס המלאה. תמיד הראיתה לי שיש צדדים נוספים, שלא תמיד מבינים הכל ולא להתרגש. פרופורציות.

אין ספור סיפורים וחוויות ילדות, הפער הקטן בשנים שבנינו קרב אותנו יותר. צלע מצלעותיי לא נפרד מגופי, היהלום הכי נוץ שיש. עברנו הכל יחד מהגן בגבעת שמואל, זיכרונות שהיינו חוזרים יחד הביתה ועד לצבא אותה החטיבה

אותה שריטה דרך סוסיא, בני עקיבא, לב בנימין
ערימות של חוויות וזיכרונות ממך. שלא ישכחו לעולם

צר לי עליך, אחי. נעמת לי מאוד

נפלאה אהבתך לי מאהבת נשים

איך נפלו גיבורים ויאבדו כלי מלחמה. הלחימה לא נגמרה ויש עוד עבודה.

נהרגת כהרוג מלכות על קדושת העם והארץ, חזק אותנו מלמעלה.

אני בטוח שעכשיו אתה מחובק ועטוף בחברך דוד יצחק הי"ד

מתגעגע כל כך ואוהב המון, אחיך השותף

ה יקום דמך, יהי זכרך ברוך

הדר ראוכלברגר

הספדים על שילה הי"ד

איך מספידים אח גדול? מאיפה מתחילים?

שילה מלאך שלי אין לי מילים..

אני לא יודעת מה אומרים, ואני לא יודעת מה אני אמורה לעשות עכשיו שאתה לא כאן.. זה פשוט לא נתפס..

אתה זוכר שביום שישי דיברנו בטלפון? דיברנו ארבע וחצי דקות, אמרתי לך שאני מפחדת מהשבת הקרובה, ושיש לי הרגשה פשוט רעה..

וישר הרגעת אותי ואמרת לי שיהיה טוב, ושביום שישי או חמישי תחזור הביתה, ושאוּלי נלך לטייל או משהו כזה..

ביום שישי הייתה מתקשר אליי תמיד לפני כל שבת שלא הייתה בבית, או שאני לא הייתי.. מתעניין, כדי לראות מה איתי, ואיך היה השבוע שלי.. תמיד התעניינת בי ובכולם..

הייתה חונך בעמותת "לב בנימין", והזמנת אלינו כל הזמן את נעם החניך שלך הביתה, ומסוף כיתה ח' הצלחת לשכנע אותי גם להתנדב שם, למרות שפחדתי מאוד בהתחלה מהילדים האלה, היום הם המלאכים שלי, אני פשוט אוהבת אותם בזכות ובזכות אליה..

הייתה מדריך בבני עקיבא בישוב, של שבט מעלות-מעפילים, דאגת לכל חניך וחניך שלך, לא פספסת אף אחד..

שסיפרתי לך שלא נכנסתי להדרכה, ושהכניסו אותי לנחשון, ישר עודדת אותי כי ידעת כמה היה חשוב לי להיכנס להדרכה, ולהיות מדריכה כמוך וכמו כל האחים.. ושהתחלתי לחפש מקום, ישר עזרת לי לחפש.. והינה היום אני מדריכה בסניף מגדלים כבר שנה ומשור..

הייתה מדריך ב"One Family", וגם שם דאגת לחניכים שלך.. דיברת, עודדת, הייתה איתם, אני זוכרת פשוט ימים שהייתה נוסע אליהם, לא עזבת אף אחד מהחניכים שלך לאורך כל הדרך.. ועם הזמן התחלתי לחלום על זה שגם אני יהיה שם, יום אחד מדריכה כמוך, פשוט להמשיך אותך...

תמיד ניסיתי לחקות אותך, ולהיות יותר דומה לך, בנתינה, באהבה, ובכל דבר..

הדר ראוכלברגר

הספרים על שילה הי"ד

הייתה המודל לחיקוי שלי, תמיד סיפרתי עליך, ועל האחים, תמיד חיקיתי אתכם..
וכולם אמרו לי שזכיתי.. באמת שזכיתי!

זכיתי להיות אחותך, זכיתי לאחים המדהימים שיש לי היום..

אתה זוכר שלפני שנה או שנתיים בערך סגרת 21 בבסיס? לא ראיתי אותך איזה
חודש, פשוט הגעגועים גדלו מיום ליום, ונפגשנו במקרה בטרמפיאדה בדרך הביתה,
ראיתי אותך יוצא מאוטו אפור קטן כזה עם החיוך המתוק הזה שלך, עם העיניים
הבורקות, ועם הלב הטוב, אומר לו תודה, וסוגר את הדלת..

אני כולי מסתכלת עליך בהתחלה בשוק, ואז פשוט רצה אליך, קופצת עליך, ונותנת לך
חיבוק, לא היה לך אכפת שזה ככה, פשוט חיבקת אותי בחזרה, חיבוק של אהבה,
חיבוק של אח, אח גדול..

שהקמתי את "אור למשפחה", והיו לי קשיים, והיו כל מיני התלבטויות, ועזרת לי כל
הזמן, בכל דבר, מהדברים הכי גדולים ועד לדברים הכי קטנים שיש, עם ההחלטות הכי
קשות ביום יום, הייתי מתקשרת אליך או לאחד האחים או להורים, וזהו ככה הייתי
עוברת את זה..

היום החלטתי ללבוש חולצה של "לב בנימין" ולקרוע אותה, נראלי שאתה יודע למה,
אהבת כל עמותה שהתנדבת בה, ובכללי כל מקום שהייתה בו אהבו אותך, לכל מקום
שהייתה הולך וגם אני הייתי הולכת לשם אחר כך, או מקומות שאפילו לא הייתה
בהם, היו עושים לי כזה: "יו את אחות של שילה?" "שילה ראוכלברגר, כן?"
ואני כולי כזה: "כן, זה אח שלי"

באחד הימים ירדתי מהגבעה ברגל, פשוט פתאום רכב שחור התחיל לצפור לי, ועושים
לי כזה: "אחות של שילה בואי לפה"

אני כולי נכנסת, יש שם שתי קצינים, והם מתחיל לספר לי שהם רצו איתך כמה ימים
לפני, ואיזה אח וחבר מדהים אתה, ואיזה כיף להיות איתך..
אני כולי כזה עונה להם: "כן אני יודעת, אני יודעת, זה אח שלי"

הדר ראוברגר

הספרים על שילה הי"ד

ואז הם ביקשו סלפי, ואני כולי שולחת לך אותו, וכותבת לך:

"דיי כבר להכיר את כולם"

לא באמת התכוונתי לזה, אני פשוט גאה להיות אחותך, גאה בכל דבר שעשית, גאה

בזה שאתה אח שלי הגדול ולא של מישהו אחר, גאה להכיר אותך..

אני פשוט לא מצליחה לעכל את זה שאתה עכשיו לא כאן, ואיך אני אמשיך עכשיו

בלעדיך..

אני כל כך אוהבת אותך שילה..

ותודה על 17 שנים פחות שלושה שבועות, זה באמת שנים מתנה, תודה על הזכות

להכיר אותך, ולהיות אחותך הקטנה..

אני לא יודעת מה יהיה בהמשך..

שילולי בבקשה תשמור עלינו מלמעלה..

אוהבת הדר אחותך הקטנה..

הרב נעם פרל

הספדים על שילה הייד

ההספד על קברו של שילה ראוכברגר בוגרנו האהוב

שילה יקר ואהוב

שליח ציבור אני של 400 בוגרינו שלא יכולים להגיע ללוותך. פרושים הם בשדות הקרב ובשטחי הכינוס, בבסיסי האימונים וב'בורות' המודיעין ממטולה ועד כרם שלום, בין כביש 10 לכביש 98. מן הלבנון ועד מדבר סיני ביבשה באויר ובים וממשיכים בעז ובענוה, במחיית עמלק מתחת השמים.

שילה אין טבעי מתלמיד המספיד את רבו ואין תמוהה מרב המספיד את תלמידו אין יותר טבעי מתלמיד הרואה ברבו מקור השראה ואין תמוהה מרב הרואה בתלמידו מקור השראה להמשך חייו.

שילה היית והנך מקור השראה לכולנו

מאור פנים וחיוך נצחי אין גבול

אחריות ציבורית וענוה אין חקר

וישרות שסרגלים מחוירים לידה.

שילה, אתה היית, האיש המושלם לחברות אמת, לשליחות מחזורית שהצלחתה מובטחת, לחיבור משפחתי איתן ומרומם ולפיקוד רגיש תובעני ומעורר השראה. היית שליח ציבור ונבחרת להיות קרבן ציבור. היית שילה שלנו ומהיום אתה שילה של עם ישראל.

שילה אהוב את כל תכונותיך המופלאות קיבלת מה DNA המשפחתי מאבך ואמך מסביך וסבתותיך שהנם תמצית סיפור 'ראשית צמיחת גאולתנו'. כל חיך עמלת לחשוף ולהנביע תכונות אלה, ללטשן ולהתאימן לאישיותך, לחיך ולנדרש בסביבתך.

שילה אהוב אינך בן יחיד. שילה נוסף איבדנו באותו שמיני עצרת יחד איתך, שילה כהן בן מחזור ט"ז, המחזור מעליך, שנפל מיד אחר כך בקרבות בארי.

הרב נעם פרל

דודי נירית והילדים אתם וכולנו עוברים ל'נוהל קנה' מורידים ראש, חווים את הכאב, נותנים מקום לצער אך יודעים כי בשוך הסופה נקום, נתעודד ונמשיך בהעפלה המשותפת לפסגות חדשות.

ואתה שילה כבר יודע שאנשים לא מתים באמת, רוח, ערכיהם ומסעם ממשיך על ידי משפחתם וחבריהם אל הנצח.

תודה על הזכות לצמוח ולהצמיח איתך ודע כי מקדישים אנו את חיינו להעפיל בדבקות בדרכנו המשותפת.

"כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור".

וואתא שילא כבר יודע שאנשים לא מתים באמת, רוח, ערכיהם ומסעם ממשיך על ידי משפחתם וחבריהם אל הנצח.

תודה על הזכות לצמוח ולהצמיח איתך ודע כי מקדישים אנו את חיינו להעפיל בדבקות בדרכנו המשותפת.

"כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור".

הרב אברהם שילר

הספדים על שילה הייד

שילה, אל המנוחה ואל הנחלה, אמרו חכמנו מנוחה זה שילה,

שילה שלנו אנחנו מלווים אותך למנוחת עולמים,

שילה שלנו תסתכל סביב, יש כאן המוני אנשים, במקום שילוו אותך המוני אנשים לשמחת החתונה שלך, לבניית בית, לעשיית פירות, באנו ללוות אותך למנוחת עולמים. שילה שלנו נהרגת בשבת קודש לפני חמישה ימים, ואמא שלך נירית היקרה אמרה לי שהיא לא ישנה בלילות מכאב ומדאגה איך עדיין לא הגעת אל קבר ישראל, ועכשיו נשמת עולה לגנזי מרומים.

שילה שלנו מי בא לקבל את פניך, כל גיבורי ישראל לדורותיו באים לקבל את פניך, אברהם אבינו ויצחק אבינו, אברהם ויצחק והטביעו בנו לדורות, לדורות רבים את כוח מסירות הנפש, אבותינו אלה באים לקבל את פניך. רבי עקיבא, רבי חנינא בן תרדיון, וכל הרוגי מלכות באים לקבל את פניך, יחד עם רועי קליין ועמיחי מרחביה בני יישובינו עלי, היישוב שכל כך אהבת, גם הם באים לקבל את פניך. באים לקבל את פניך יחד עם פניהם של מאות גיבורי ישראל של שמחת תורה תשפ"ד. שמחה גדולה בשמיים וקידוש ה' גדול של גיבורי ישראל. שמחה גדולה בשמיים וכאב גדול כאן בארץ. כאב של דודי ונירית ההורים היקרים, כאב של האחים והאחיות וכל בני המשפחה, כאב של היישוב עלי ושל כל עם ישראל.

מורי ורבותי אמרו חכמנו במסכת ברכות "אגרא דהספדא דלויי", כלומר השכר של ההספד, המטרה של ההספד, הוא הרמת כל הבכי, הבכי על האובדן. אבל אני הקטן רוצה להוסיף, הספד במלחמה שונה מהספד בשעת שלום, אנחנו עכשיו במלחמה, כל עם ישראל במלחמה, חיילנו בחזית אוחזים בנשק, וגם כולנו כל העורף של מדינת ישראל, כולנו צריכים לדעת שגם לעורף יש תפקיד אדיר, תפקיד של הרמת הרוח. גם בלוויה אחרי הבכי הפרטי, בלוויה בשעת מלחמה צריך להרים את הרוח, צריך להדגיש את הגבורה, את תעצומות הנפש, כולנו כולנו צריכים להיות חזקים, אמיצים ואיתנים, יש לנו את הכוחות לזה, אנחנו עם הנצח, יש לנו כוחות נצחיים, התגברנו על אסונות הרבה יותר גדולים, אנחנו לא לבד ריבוננו של עולם איתנו, אנחנו ננצח, בוודאות גמורה.

הרב אברהם שילר

הספדים על שילה הי"ד

שילה שלנו, נולדת בט' באב ועל שם כך נקראת שילה כאחד משמותיו של המשיח, עד כי יבוא שילה. שילה שם של גאולה, שם של עוצמה. אנחנו קוראים מכאן לכל גדוד 51, לכל חטיבת גולני, גולני שלי, גולני שלנו, לכל חיילי צבאנו, אתם חזקים, אתם איתנים, אתם אמיצים. ה' צבאות אלוהי מערכות ישראל מחייה אתכם, נותן לכם כוח ותעצומות. תמשיכו את הגבורה של שילה, תמשיכו את גבורת כל הנופלים, תנקמו את דם ישראל הקדושים, אתם תנצחו, כולנו ננצח.

ברשותכם, אין לי ילדים חטופים, לכן אין לי זכות לדבר בנושא החטופים, אבל אני רוצה לומר בפה מלא לראש ממשלתנו אילו היו לי ילדים חטופים הייתי אומר לך בעיניים פקוחות אל תעסוק בזה בכלל, עיסוק בחטופים הוא כניעה, תעסוק רק בדבר אחד, בניצחון, בניצחון אמיתי, ניצחון גמור, ניצחון של "אָרְדּוֹף אױבִּי וְאַשְׁיגֶם וְלֹא אָשׁוּב עַד פְּלוֹתָם".

דודי ונירית וכל בני המשפחה היקרים, אנחנו איתכם, אוהבים ומחבקים אתכם, יודעים שיש לכם כוחות גדולים, יחד נתגבר כולנו על הכאב הגדול.

מוריי ורבותיי, בלוויה בשעת שלום מסיימים בלע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים. בלוויה בשעת מלחמה מסיימים ה' עז לעמו ייתן. ה' עז לעמו ייתן. ה' עז לעמו ייתן.

אברהם מנוביץ

הספרים על שילה הייד

חכמים בתלמוד לא הסכימו לשמוע את הבשורה הקשה על מותו של רבי ולכן הם גזרו ואמרו "כל האומר רבי ידקר בחרב" הבשורה המרה שהכתה בעולם הייתה קשה כל כך שהיא פשוט לא נאמרה בעולם. שעות וימים ארוכים חלפו עד שיצאה אל העולם ההודעה הקשה על דבר נפילתך. נירית ודודי בפתיחת דברי אני מבקש להתנצל בפניכם על הימים הארוכים בהם שאלתם אותי ואני נאלצתי לא לומר לכם את הדברים. ההודעה המרה פשוט לא הצליחה לצאת מפי..

"עת שערי רצון להפתח יום אהיה לאל כפי שוטח.. דפקו בְּשַׁעְרֵי רַחֲמִים לִפְתוּחַ הַבֵּן לְהַזְבֵּחַ וְאֵב לְזִבְחַ קוֹיִם לְאֵל וּבְרַחֲמָיו לְבָטֵחַ קוֹיָה' יַחְלִיפוּ כֹחַ דָּרְשׁוּ בְּנִחְלַת אֵל לְהַסְתַּפֵּחַ.. וְיִהְיוּ כָּל מַלְאָכָי מְרַכְּבֵה אוֹפֵן וְשָׂרְף שׁוֹאֲלִים בְּנִדְבָה, מְתַחַנְּנִים לְאֵל בְּעֵד שֶׁר צָבָא אֲנָא תְּנָה פְּדִיּוֹם וְכִפָּר הֶבֶה, אֵל נָא יְהִי עוֹלָם בְּלִי יָרֵחַ"

אם רק הייתי יודע בראש השנה לפני שלושה שבועות, כמה הייתי מתחנן בעבורך שר צבא, מתחנן עבור העולם שלנו שלא יהיה עוד ללא ירח.

אחי אהובי, עם זאת השבת קול שבור בישר לי "מנוב זה סופי שילה הרוג". הירח כבה חושך גדול ירד על העולם. ישבתי לכתוב מילים בעוד הוריקן לא התבשרו על דבר נפילתך וחשבתי על כל כך הרבה דברים שהייתי אומר כאן מעל קברך אם היית נופל בפעילות מבצעית רגילה. אבל לא כך אחי. נפלת במלחמה מהקשות שידעה מדינת ישראל ועל כן אינני יכול לומר מילים שידכאו את רוח העם. סלח לי על כך אבל בשעה זו בה אתה נקבר, מובאים אל ההר הקדוש הזה מאות נופלים גיבורי ישראל.

שילה, לא היה לי חבר מעולם שכל כך אהבתי כמוך. כמה היינו צוחקים על זה שאתה חייב להתחתן כי אולי כך לא נוכל לדבר בכל ערב.. איזה נשמה מיוחדת היית באמת משהו שהיה מעלינו. היית מתקשר אלי בשיחת וידאו ב02:00 בלילה אני כבר חצי ישן במיטה עונה לך ואומר: שמע שילה אם זה לא היית אתה בחיים לא הייתי קם בשביל זה, אבל ידעתי שיחה איתך זה משהו אחר, באמת היה בי ריגוש כזה כמו של זוג אוהבים כשהיית מתקשר..

אברהם מנוביץ

הספדים על שילה הייד

כמעט פעם ביום הייתה שיחה ממך, בסוף כל דייט, אחרי שיחות עם חיילים, סתם כשאתה בדרך לאסוף את אחיות שלך ומלא רעש ברכב, או שאתה חוזר מירושלים לבד, ואני עונה לך ואומר: תפסיק כבר להתקשר אליכשאתה משעומם. שמע אני פשוט לא מאמין שיותר לא יהיו שיחות כאלה.. תשמע אחי, דוד בתהילים אומר: "דלפה מתוגה נפשי" וכבר חמישה ימים שנפשי כך רצה לה בעולם..

כמה דיברנו על השליחות שנטלת עליך, על אגוז ועל קצונה על הגדודים ועל היחידות המיוחדות ואפילו לאחרונה אמרת שאתה צריך למצוא בית מדרש לשוב אליו קצת אחרי הצבא.. מקווה שאתה מוצא שם משהו עכשיו כשגמרת את הצבא, שב קצת בבית מדרש עם רבי עקיבא תספר לו מה עשית כאן בעולם בקש ממנו תורה ..

שילה ככל שעוברים הימים אנחנו מבינים איך נפלת בקרב גיבורים הרואי שרק אתה מסוגל לו, אבל האמת אתה לא היית דמות הרואית הלכת לידנו בצניעות כאילו אתה איש רגיל. לאחרונה אמרתי לך שקצת אחרי שהכרנו ישבתי עם חבר וסיפרתי לו עליך ואמרתי לו שמע אני לא יודע ממש להגדיר את האישיות של שילה כי זה משהו אחר ממה שהכרתי עד היום. ואתה אמרת לי במבוכה ובצניעות שלך: "מעניין, למה מה מיוחד?!" הכל היה כך מיוחד, פשוט הכל אחי..

לימדת אותי בחיך הקצרים כאן, על מה נלחמים ועל מה לא, איך מובילים אנשים בשקט ולא בכוח, איך מתמסרים לדברים גם כשלא הכי זורם ולא הכי נוח, ואיך פשוט עושים בלי דיבורים משימות קטנות ושחורות. שילה, בשעות הראשונות של הלחימה בעודי נמצא רחוק מהדרום אמרתי לחבר שמע אני מרגיש ששילה נהרג הוא מייד שאל למה אני חושב את זה?! ואני עניתי לו הוא פשוט כזה שיפול, הוא מאלה שמדברים עליהם שהם היו טובים מדי לעולם..

אברהם מנוביץ

הספדים על שילה הייד

בכל מסגרת בה היית נתת הכל, כשלמדת באילת זה היה מכל הלב, בעמותה מכל הלב. במשפחה שלך מכל הלב - כמה פעמים אמרת לי: שמע אני רוצה לבוא שבת אבל אמרתי להורים שאני אהיה שבת אי אפשר לאכזב. אפילו להיות חבר שלך זה מכל הלב. אבל בצה"ל, בצה"ל קיימת זאת לגמרי. "רבי עקיבא אומר בכל לבבך אפילו נוטל חיך" איזה קרב נתת למען הצבא שלנו גם כשכבר קיבלת בלב המשכת להלחם שם "בכל לבבך". שילה, לפני שבועיים שלחת לחיילים שלך הודעה לראש השנה דבר שלא ממש היה אתה, אבל הרגשת שהם צריכים איזה דחיפה בשפה של בית מדרש אז אספת מכאן ומכאן וישבת לכתוב, שלחת לי את זה שאגיד לך מה אני חושב על הדברים לפני שאתה שולח להם, הנשמה שלך כבר ידעה לאיזה שנה אתה נכנס והיא כתבה מעצמה:

"אהובים, עוד מעט תשקע תשפג תבשר בדימדומיה על זריחתה של שנה חדשה. כשאנחנו מבקשים מהקב"ה כתבנו לחיילים אנחנו בעצם מבקשים להיות הכתב שלו. שתמצית הרצון האלוקי תהיה בנו באופן חקוק, פנימי. עם סיומה של שנה ולקראת פתיחתה של שנה בטוח שרצון ה' יאיר לנו את הדרך, שתבוא עלינו שנה טובה ושמחה. מחלקה מובילה בחטיבה זה וואחד תיק שאנחנו סוחבים אותו איתנו ומוכחים כל פעם מחדש שאנחנו ראויים אליו. אחד הדברים החשובים בצבא זה לדעת שאנחנו בצד הנותן, לתת כמה שיותר, לעשות את השירות שלנו בצורה הכי טובה שאפשר, בלי להסתכל לצדדים, בלי להתבלבל. לשמור על פורפורציות ולעשות את עבודתינו. מבסוט עליכם ב-100% מאחל לנו שנמשיך לתת בראש, שנקבל את הכל בשמחה ובקלילות. שנה טובה נשמות. חחח מה אומר? תענה שנייה.." "כשקיבלת את הפיקוד על המחלקה הזו הגעת אלי ישבנו בבית מדרש במרכז ואמרת לי: אני לא יודע מה לעשות איתם הם תלמידי חכמים רציניים כאלה כולם "הסדר מרכז" אני מרגיש נכון להגיד להם דברים זה חבר'ה שלמדו מלא תורה איך אני מפקד על כזה דבר?! תן לי עם ישראל גולני כזה אני מסתדר אבל כאלה?!"

אברהם מנוביץ

הספדים על שילה הייד

שילה כמה הם העריצו אותך, כמה שמחת שהם חייליך, היית מספר לי בגאווה על ביצועים שלהם כאילו הם בניך והם הלכו אחריו גם בתוך האש האיומה בה חירפת נפשך.

שילה זוכר את ההר הזה? כמה פעמים באנו לכאן כאורחים אה?! רצים מחניך לחניך להספיק את כולם כאן ביום הזיכרון.. גם שאתה כבר לא מדריך שנים וגם אני כבר לא מדריך אני ואתה ביחד ביום הזה נותנים כיף לכל העולם ואשתו ומסיימים אותו גמורים באיזה פלאפל. ביום הזיכרון השנה אמרתי לך שאי אפשר עם זה שאתה מנסה להספיק את כולם צריך להיות ממוקדים. אבל אתה כדרכך רצית לטרוף את הכל. אולי ידעת שאין לך כאן שמונים שנה בעולם הזה.. שאלתי אותך אתה לא מתעייף מזה שאתה תמיד רוצה להספיק הכלביחד ואתה חייכת וצחקת .. זהו אחי אתה אשכרה כאן עכשיו תושב קבע במקום הכי הפוך ממך.. אין יותר להספיק אין יותר לרוץ.

אחי אהובי אנחנו בדרך לנצח את אויבנו, אנחנו חזקים ואיתנים ואנחנו רוצים לנקום את נקמתך ונקמת דם הגיבורים הנשפך ברחובות. אנחנו זקופים מלאי גאווה ישראלית נחושים לנצח ובטוחים בכך שנצליח בזה, עומדים מעל קברך לא שבורים ורצוצים, בדיוק להפך צמאים להכות באויבינו ולא לשוב עד כלותם. דודי נירית, דביר, הלל, אליה, הדר, הללי וטילה. שילה ואני הכרנו בעמותת משפחה אחת בה התנדבנו כמדריכים של נערים נפגעי טרור. לצערי היום הזה גם אתם מצטרפים למעגל הקשה מנשוא הזה וגם אני מוצא עצמי עומד כאן וחש כאח שכול במשפחה אחת גדולה. אני מדבר כאן בשם חברי הרבים שנמצאים בחזית אנחנו כולנו צועדים איתכם מכאן והלאה בכל צעד במסע הזה, לעד! אני מבטיח. תודה על מי שגידלתם תודה על הבית שלכם שיצרתם, תודה על שילה המלאך שהלך בינינו. בלב כואב ורצוצ בלב גדול מנשוא אבל בראש מורס בפעם אחרונה בחיים אני אומר את שאמרתי לך תמיד אחרי שיחות ארוכות שהיינו חופרים בלי סוף "שילה תדע אתה משהו מיוחד אחי.." ואתה בחיך מבויש עונה לי: יאללה סתום נדבר כבר אחי..

מבטיח לך אחי, אנחנו נדבר כבר. אוהב לעולם מנוביץ.

איתן זיו

הספדים על שילה הייד

איך עושים דבר כזה, מי חשב שאכתוב כותרת כזאת, אני כותב את המילים האלה ופורץ בבכי, כל הגוף שלי רועד. בדיוק כמו כששאלתי את אמא שלי לפני כמה ימים כבר, אם יודעים מתי הלוויה. ובדיוק כמו כששאלה אותי הקצינת נפגעים של החטיבה אם אני יודע אם המשפחה שלך צריכה עזרה עם השבעה. מה זה כל הדברים האלה, קשה להכיל שזה אמיתי, קשה שעצם המחשבה על זה בכל פעם היא שוברת. שילה, חבר אהוב ואח יקר שלי, לקחו לי חתיכה מהלב, חתיכה שלא תחזור אף פעם. אני לא היחיד, אני לא מכיר מישהו שמכיר אותך ולא שמח להיות בחברתך, אין דבר כזה, בכל מקום שהגעת אליו היית מוכר וידוע, תמיד מתעניין באנשים, גם כאלה שאתה לא מכיר, סתם היית אוהב לפתוח שיחה עם אנשים ולאף אחד לא היית אפשרות לסרב אל מול הפנים היפות והחמודות שלך.

עידן חביב כתב, משתי מילים אני הכי פוחד, הראשונה היא שם, השניה נהרג, יומיים הסתובבתי עם הפחד, המציאות היום בעם ישראל היא הפחד הזה, אנשים לא יודעים מה מצב יקיריהם ומחכים להתרת ספקות. וזה מפחיד, מי כמוך יודע, ממש לא מזמן התבשרת על חברך דוד יצחק שנהרג, ואיזה חזק היית, המשכת במסכם עם חיילים שלך, ובסוף המסע כומתה אמרת להם שהיה לך קשה שבקושי היית בשבעה ובהלוויה ואז אמרת, אבל בסוף זה התפקיד שלנו ונראלי שהוא מבסוט עלינו.

אם היית רואה עכשיו את כל החברים שלך כנראה היית אומר, "וואלה מבסוט עליכם", כולם נמצאים שם עכשיו, במקום בו אתה נפלת כגיבור, כולם בחזית שומרים על הבית, כל אחד במה שהוא יכול, כי כמו שאתה אמרת זה התפקיד שלנו, ואמרת את זה לא סתם כי קלישאה ולא באיזה טקס יפה, אמרת את זה בשעה הכי קשה שיש, דיברתי עם הרבה מהחברה שלצערי לא הגיעו, הם עם ראש למעלה שילה, כל העם שלנו עם ראש למעלה, עד הניצחון, אנחנו חזקים כואב לנו, חטפנו מכה קשה, אבל אני בטוח שגם אתה כשנפצעת זה לא עצר אותך מלהמשיך להילחם, תדע שגם אנחנו פצועים אבל לא נעצור.

איתן זיו

הספרים על שילה הייד

בטח עוד נשמע הרבה איזה גיבור היית ברגעיק האחרונים, תמיד ידענו, כשמשהו חשוב לך או ששתם חטפת איזה ג'וק אף אחד לא יעצור אותך, ותמיד עם חיוך על הפנים, אני מקווה שהרבה אנשים זוכרים את החומוס של שילה, החומוסיה שפתחת בבית בחופש הגדול כדי להרוויח קצת כסף, החומוס לא היה להיט אבל הוא היה שלך אז כולם באו.

שילה, ילד מצחיק, חייכן, השטויות שלך יחסרו לי מאוד, הן כמו אומנות, תמיד מרימות את הרוח והמורל. אני שמח שזכיתי להיות חבר קרוב שלך, גרמת לי לחייך כל כך הרבה בחיים, אני חושב שאם אנשים ידעו כמה הרבה, הם יקנאו בי, לפני חצי שנה, זכיתי לחופשה זוגית איתך באילת, שלושה ימים, אני לא זוכר הרבה משם אבל היה פשוט כיף, סתם כיף, כל הדרך חזור מאילת דיברנו על אמונה ועל אלוהים, אני דיברתי על קושי, ואתה דיברת על להילחם בקושי, דיברת על זה שאתה רוצה יותר בעבודת השם ובמצוות, ושאלתי את עצמי מאיפה הכוחות האלה, אני מכיר אותך, אתה לא איזה שוקד בתורה, אבל תמיד שאפת להיות עובד השם יותר, אמרת שעד הצבא היית קם למניין כל יום ושכואב לך שעכשיו בתפקיד אתה לא מצליח, אבל אמרת שבקרוב זה ישתנה, ובראש השנה האחרון אמרת לי שקיבלת על עצמך להתחזק בתפילת שחרית במניין ובציצית, ובמוצאי ראש השנה הלכנו ביחד לסליחות בכותל, הגענו הביתה בארבע בבוקר, וכשהתעוררתי ראית תמונה ממך בשש בבוקר עם תפילין בבית כנסת. איזה איש שיחה, כמה שיחות היו לנו, כמה תחסר לי, היינו מדברים המון על הדברים הכי אישיים, תמיד דיברנו על זוגיות, היינו מספרים אחד לשני על דייטים כושלים או מצחיקים או טובים, והיינו מדברים על שיברון לב, ועל הקושי בלהיפרד, בשיחה האחרונה שלנו דיברנו על זה. פעם אחרונה שניפגשנו היית לפני חג ראשון לקפה בעיינות ראי, כמה יחסרו לי הרגעים האלה, של סתם כוס קפה איתך ועם חוג'י ביום שישי בבוקר, פשוט למרוח את הזמן ביחד, כי כיף לנו ביחד.

איתן זיו

הספרים על שילה הייד

משפחת ראוכברגר האהובים, אני לא חושב שיש לשילה חבר שלא ביקר אצלכם בבית, שעשה אצלכם שבת, או איזה מנגל או סתם קפץ איזה מומש לשילה, וכולם אצלכם תמיד הרגישו בבית. החברה מהגבעה הרגשנו לפעמים חלק מהמשפחה, תמיד היינו מגיעים ותמיד אותם בדיחות, איך שהיינו פותחים את הדלת, לא, פעם זה שילה לא פה, פעם זה אתם לא לוקחים אותו, כשאנחנו מגיעים אנחנו חברים של כולם ואתם חברים שלנו, נתת לנו תחושה של בני בית, תמיד שיחות בגובה העיניים גם עם דודי ונירית, וגם עם כל האחים, אנחנו נמשיך לבקר, נמשיך לדפוק והפעם שילה באמת לא יהיה אבל נמשיך כי אתם שילה בשבילנו אנחנו אוהבים אותכם המון.

אני רוצה לפנות לממשלה שלנו ולמנהיגי הצבא, להקריא קצת מפרשת זכור, אני מקווה שהם יקשיבו. זכור את אשר עשה לך עמלק, תמחה את זכר עמלק מתחת לשמיים לא תשכח, חייבים לזכור ואסור לשכוח, הארץ שלנו מוקפת באויבים מחוץ ומבית, אויבים שקמים עלינו לכלותנו, בכל דור ודור, ודור הילדים של היום הוא דור המחבלים והצבא הפלסטינאי של עוד עשר שנים, כמו שלוחמי החמאס של היום הם הילדים של צוק איתן, אסור להיות סובלניים, אסור להכיל, כל אבן בכביש וכל הפרת סדר בערים ובכפרים הם הצהרת כוונות הצהרת הרצון לכלותינו, הם לא נהנים לשחק איתנו בתופסת הם רוצים לפגוע בנו, וכמה שיותר, אסור להיות תמימים ולחשוב שיש לגיטימציה לפורקן אלים על הכבישים, צריך למחות את זכר הרוע, וזאת עושים רק על ידי זכירה, אם נזכור את הימים האלה גם בעוד מאה שנה לא נתן לאף אחד לנקוף אצבע לכיווננו.

שילה בטח אתה בגן עדן עכשיו עם דוד יצחק ועמיחי רובין מחובקים ואוהבים, איזה כיף להם שהם קיבלו אותך אליהם, אני מקווה שבגן עדן לא חסר מעיינות ומקומות יפים לטייל בהם כי זה בטח מה שאתם עושים. בטח אתה פוגש את בני המשפחות של החניכים שלך ממשפחה אחת, והם גאים בך, ומעריכים אותך ושמחים להכיר אותך.

איתן זיו

הספדים על שילה הי"ד

שילולי, יחד חמוד, איש פשוט, עם חולצה גזורה המכנסיים קצרים מידי, שיער קצת דליל וחיוך ענק. לכל אחד בטלפון יש איזה סלפי ממך עם פרצוף עקום או לשון בחוץ או סתם חיוך מרוח על הפנים, תמיד נזכור אותך ולעולם לא נפסיק להתגעגע, תשמור עלינו מלמעלה ועל כל לוחמי ישראל, נולדת בתשעה באב, יום בו נהוג ללכת יחפים ולהיות פשוטים יותר, אולי בגלל זה היית כזה, יחף ופשוט. ונפלת בשמחה תורה, כל כך מתאים, כי אתה איש של שמחה ושל תורה. אני אוהב אותך שילה, אוהב אותך כל כך וכואב לי כל הגוף שאתה כבר לא פה.

בשם כל החברים שלא נמצאים פה אני מצדיע לך בדרכך האחרונה אין לשער כמה אנשים הצלת בגופך, נח בשלום על משקבך, ושהשם יקום דמך.

מתגעגע ולא מעכל, איתן

משה סודרי

הספרים על שילה הי"ד

שילה, נמצא כאן משה, אבא של נדב סודרי, שעדיין נמצא שם בשטח. ואני אומר לכם, לכולכם, כל מה שדיברו כאן זה עדין קצה הקרחון, על הגבורה.

"לא יסור שבט מיהודה...עד כי יבוא שילה ולו יקהת עמים...חכלילי עיניים מיין ולבן שיניים מחלב"

חזל מציעים לפרש חכלילי כצבע אדום

אני מעדיף אם יורשה לי תכול עיניים או תכול ירוק, זה תלוי כמה עמוק מסתכלים אל תוך עינייך.

ולבן שיניים – גם כאן לא איישר קו עם הפרשנות המקובלת ואני רואה לפני את שילה עם המבט העמוק האינסופי בעיניים בשילוב החיוך הנעים, לבן השיניים, הצנוע, המבוויש, סוג של מלאך.

הרגע הראשון שבו נפגשנו איתך היה ביום הורים, תוך רגע, המבט בתוך העיניים הבהירות, התכול האינסופי, החיוך המבוויש והצנוע הסגיר הכל. יפה עיניים וטוב רואי. ידעתי, הבן בידיים טובות, אנושיות, הכי מקצועיות. והיום אני יכול לומר, בלי קלישאות, מפקד קדוש.

שילה האהוב

נמוך קומה וצנום אבל משכמך ומעלה.

על הכינוי בספר שמואל: "עֲדִינוּ הָעֶצְנִי" דורש התלמוד על דוד: "כשהיה יושב ועוסק בתורה - היה מעדן עצמו כתולעת, ובשעה שיוצא למלחמה - היה מקשה עצמו כעץ". כזה בדיוק היית. עדינות, חן ונעימות לצד גבורה וחדות. נלחמת בגבורה עילאית להגן על חייך, על הבן שלי. לא מילים גבוהות, ככה בדיוק, ככה פשוט, עד שנדם ליבך ונפלת מות גיבורים. קיבלתי את הבן שלי בחזרה בחיים בזכותך. ככה מילים פשוטות. המבט, הפנים והחיוך אומרים הכל. מסוג האנשים הצעירים שנמצאים במקום אחר, לא סטנדרטי. כבר מזמן.

משה סודרי

הספדים על שילה הי"ד

המפגשים והשיחות הקצרות בטלפון די בהם כדי להבין איזו אישיות

מדהימה... לשמוע את החיוך מהטלפון, לא רק לראות...

מן נעימות כל כך מיוחדת יחד עם תקיפות ונחישות.

שילה האהוב היית כמו אבא עבור הבן שלי שלא הפסיק לדבר עליך, ומן הסתם

עבור כל החיילים במחלקה, להתפעל ולהתפאר בך. כל שבת שהיה מגיע, מה

נשמע? מה קורה? לא היה משפט אחד או שניים בלי להזכיר אותך. כמה טוב

היית, כמה אכפתי ומתחשב ומצד שני גם דורש.

אתה היית האבא שלו כשאני לא הייתי לידו.

שילה האהוב אני מרגיש כמי שאיבד בן. הלכת מהר, בחטף הכל קרה מהר פשוט

נעלמת. בדיוק כמו שמתאים לאישיות שלך, מצטנע, בצד.

לא מזמן שוחחנו על ביקור בית שלא יצא לפועל וסיכמנו בברכת שנה טובה

ושנתאם אחרי החגים.

זה פשוט בלתי נתפס שהביקור הפך ללוויה שלך. שילה אהוב אתה תהיה בתוכנו

וחלק מאיתנו, כמו בן שלי

משה וחנה סודרי, בשם כל ההורים ובשם נדב ממחלקת ביני"ש

יהי זכרך ברוך.

אראל רפורט

הספדים על שילה הייד

אח שלי היקר...

נפגשנו כאן לפני שלושה חודשים, בהלוויה של דוד יצחק. אני הגעתי מהבית מגימלים עם יד שבורה, ואתה יצאת משבוע מסכם הכשרה שלנו, שבוע מלחמה. היום אנחנו שוב כאן, אני שוב עם יד שבורה ואתה שוב מגיע משבוע מלחמה, אבל הפעם באמת. כמה פעמים היינו כאן ביחד, עברנו בין הקברים, הדרכת אותנו, הסברת לנו קצת על גיבורים. אבל לא באמת היית צריך להסביר הרבה. היה מספיק להסתכל. דיברנו מאז הרבה על דוד יצחק, הלכנו במסע כומתה עם דגל לזכרו, והוא העסיק אותך הרבה, הגבורה שלו, האישיות שלו. את ההכשרה סיימנו בשיא, עברנו איתך תהליך מטורף, וכמה שמחנו שהודעת לנו בסוף ההכשרה שאתה ממשיך איתנו לעוד ארבעה חודשים. לא היה אדם אחד בבא"ח שלא העריץ אותך. כל חייל, קצין, משק"ית או מדריכת קליעה. אפילו אנשים שלא היה להם מושג מי הם. היית אדם של עשיה, לא היית מסוגל לשבת ולא לעשות כלום. המציאות הרגועה בקו חרפנה אותך. חיפשת כל הזמן איך לקדם דברים, להגדיל ראש, התעסקת כל הזמן באיך אנחנו הופכים למחלקה טובה יותר. בחודש האחרון התעסקת הרבה עם הנושא החברתי במחלקה. בשבוע האחרון אמרת שאתה רוצה להספיק לשבת עם כל אחד לשיחה אישית עד שבת. שיחה שאמרת לכל אחד מה חשוב לשמור ומה יש לשפר, ודרשת שנגיד גם לך- מה לעשות אחרת. כנראה הרגשת. הספקת להפרד מכל אחד.

בערב שבת הספקת לשמוח ולרקוד בהקפות, וראיתי אותך, היית שמח יותר מתמיד, היית שלם. בבוקר עם תחילת הפצמרים הערת אותנו והטסת אותנו למרחב המוגן, לא נכנסת בעצמך עד שוידאת שכל המחלקה נמצאת. כשהתחילה ההתקפה התייצבת ראשון מול הדלת, מגן עלינו בגופך, בקו אש ראשון, ביחד עם עמיחי. כאלו הייתם, ראשונים להסתער. זכיתי להיות לידך ברגעים האחרונים, להילחם איתך, לשמוע את הנשימות האחרונות שלך, את המילים האחרונות שלך, לראות איך עד הרגע האחרון אתה לא מוותר. ממשיך לירות גם באפיסת כוחות, רימון אחרי רימון, פיצוץ אחרי פיצוץ.

אראל רפפורט

הספדים על שילה הייד

המשימה מבחינתך תעמוד תמיד, אין תירוצים, לא משנה כמה כוח או כמה סדכ.
 "תהיו חיות של פתרונות אמרת לנו".

כשכל החברים שלך מהצוות השתחררו ויצאו לטיול בתאילנד, סיפרת לי שרצית להישאר עם הצוות שלך, לא רצית להיות מ"כ, גם לא קצין. שאלתי אותך אז למה בכל זאת יצאת? וענית לי כאילו את התשובה המובנת מאליה מבחינתך-
 "כי עם ישראל צריך קצינים."

מפקד נערץ שלנו, אוהבים אותך, מתגעגעים, מעריצים, ומבטיחים להמשיך להילחם, גם ברגעים אלו ממש שם בעזה, בשבילך, ובשביל כל עם ישראל.

דודי אלגרבל

הספדים על שילה הייד

שילולי המתוק, האחין האהוב, יפה תואר, גיבור חייל, חכם, עדינו העצני, יראתו קודמת לחוכמתו. נקי ובר לבב, איש שמח, אשר רק טוב מלא את ליבו. שילה שלנו, הלב החזק של כולנו, הלב שיכל לעמוד בכל האתגרים, ובכל מהמרות החיים, קרס מול כוחות רשע אשר פילחו את ליבך הטהור, בקרב יריות עקוב מדם. עם חרף נפשו למות.

"בנייך ובנותייך נתונים לגוי עז פנים – אשר לא ישא פנים לזקן ונער לא יחון". אויה לי אללי לי. אויה על נפשי.

מיום שבת לא הפסקנו להתפלל לשלומך. ומרגע קבלת ההודעה לא מפסיקים לבכות את לכתך. "אתה אלוהים זנחתנו, אנפת בנו, הרעשתה ארץ, פצמתה גבוליה, השקיתנו יין תרעלה."

"אנחנו מתרגשים לבואכם, כך כתבת לכולנו בשבת האחרונה. והמשכת : " .. להורים היקרים שלנו יש יום נישואין 29 נשמח שתכינו ברכה יפה."

עם ההזמנה הזו הגענו בחג הסוכות אחרון לבית הורייך. שביתם כביתו של אברהם אבינו. כל המשפחה . במהלך סבב הברכות, הגיע תורך שילה, עמדת ואמרת את צוואתך האחרונה. "אנחנו משפחה מלוכדת וזה הדבר שהכי חשוב לי בחיים. אני רוצה שתהיה לי כזו משפחה בעתיד".

מי שגדע אותך גדע את זרעך וזרע זרעך. אבל הוא לא גדע את שמך. במקום שילה המתוק שלנו, יהיו כאן הרבה שילויים, האישיות שלך, הענווה, החוכמה והלבבב השאירו את חותמם בעולם הזה לנצח. שילה שלנו חי.

בבוקר יום שמחת תורה, רצה הקב"ה לרקוד אף הוא עם התורה, יד דודי לרעות בגנים ללקוט לו שושנים- כמה חבר'ה שיבואו לעשות איתו הקפות, את ה- גברים-רצח, כמה שיישבו ליד הכסא, יחד עם רבי עקיבא, עם דוד יהודה, עמיחי רובין...הרשימה מתארכת... קדושי עליון.

דודי אלגרבל

הספדים על שילה הייד

בחר לו אלוקים את יפה התואר, היקר באדם את שילולי שלנו.
 אם היית כאן, בטח היית אומר לי, "וואוו דודי, אתם מה זה מגזימים. עזוב אותך, בקטנה".
 לעצמך לא ביקשת דבר.
 נפלת פצוע קל שהפך לקשה, עודך מדמם, לא ביקשת מחליף. לא נסוגת לאחור, השבת אש, עד הרגע שנשמתך עזבה את העולם הזה.
 הגענו לזהות אותך, והנה פניך כפני מלאך, וגופך עטוף בפרוכת בימת בית הכנסת. הרוג מלכות שאין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתו.
 אויה לי אללי לי. אוייה על נפשי.
 אחותי היקרה נירית, ודודי חבר נעוריי, צר לי לאם תבכה ותתייפח, הבן אשר נולד ביום לידת המשיח, נעקד על גבי המזבח. מנחה שהקרבתם, טהורה היא זכה ונקייה, מלאת הוד והדר, אשרי ההורים שגזלו בן שכזה, אשרי האומה שאילו בניה, אשרי העם שככה לו.
 נוח בשלום על משכבך, אחי, אהובי, שילה הקדוש, התפלל על המשפחה היקרה, על ההורים, על סבא שמעון, סבתא דינה וסבתא חנה, שב ליד כסא הכבוד, ואמור לציון בא זמן הישועה, דרוש גאולה לגלותנו, המצא צדקה וחסד לעדתך – על אחייך - דביר שלמה, על הליל והדר, על אליה שמשון, על הדר, טליה והללי.
 על המשפחה כולה. על החברים. היה מליץ יושר על עם ישראל.
 שמע ישראל ה אלוקינו ה אחד

אבא דודי

הספדים על שילה הי"ד

שילה האהוב והיקר שלנו

לא יאמן עברו כבר 12 יום מאז שהלכת, דאגת לנו לימים ארוכים הרבה יותר

משבעה שנוכל לשמוע ולהתענג עלייך

האמת הכרנו אותך אבל לא ידענו עד כמה נגעת בכל כך הרבה ובעומק

ילד של גאולה, כמו שאימא אומרת, מלידתך בצוהרי תשעה באב יום של גאולה

מצד אחד אבל יום של אבל לדורות עם כל החורבן והצער שליווה את עמ"י סביב

יום זה ונפילתך בקרב גיבורים בראש חיילך בחג שמחת תורה

יום של שמחה

יום של השלמה

יום של סגירת מעגל סיום התורה

יום של ייחוד בין עמ"י לקב"ה

חיך מיום של חורבן ליום של שמחה והפכת את הדברים

שמענו כמה אהבה הייתה בך ואילך כולם החברים הכי טובים שלך

שמענו מהחברים ומהחיילים שלך כמה היית מתוק, חבר ומקצועי

עז וענווה כפי שהגדירו אותך לא מעט

כמה אהבת תורה ובצניעות, - כלום זה לא אתה

איך התענגת ביום הזיכרון האחרון עם אחד מאהובי ליבך על רחש הלימוד מחוץ

למרכז הרב

נפלת בחג סיום התורה שכבת כמו ספר תורה בבית הכנסת במוצב עטוף בפרוכת

ובפרשת וזאת הברכה - ויתמו ימי בכי אבל משה

וכמו שהנביא מיכה אומר אל תשמחי איבתי כי קמתי

גם כאשר נופלים יש את הכוח לקום

האור הגדול שהבאת וכמו שדביר דיבר בלוויה שלך "לקחת רסיס ממך."

מהחיוך מהלב מהעין הטובה מהחברות אין קץ

בשלום

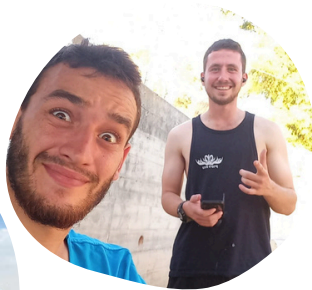

אבא דודי

הספרים על שילה הי"ד

חשנו בשבעה שלך כמה עטופים אנחנו וכולם נושאים עימנו את המשא הכבד
 כמה חיבוק ואהבה
 אנחנו בחורבן מסוים אבל אלו פעימות החיים
 לא קל אבל אימא, אני וכולם מרגישים את זה
 מעיין איזה תהליך לידה המון כאב המון קשיים, דם המון דם 1300 הרוגים על
 קידוש ה
 לא נתפס אבל כנראה זה שלב
 כמו בלידה יושבת על המשבר שכך חז"ל הגדירו
 וגם כאן תהייה לידה קומה חדשה
 אנחנו נתגבר
 עמ"י יתגבר
 באהבה ובאחדות ימוגר הרשע
 ומכאן נבקש ממשלת ישראל אנחנו סומכים עלייכם תנו את הפקודה נוע נוע
 ולחיילים האהובים שלנו כולנו תפילה שתתמלאו בעז, ברוח, רוח העם העוטפת
 את כולנו, כולנו אתכם
 רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם לעשות נקמה בגויים
 בשביל גאוות האומה שלנו כבוד ה שחולל
 ה עז לעמו ייתן ה יברך את עמו

לזכרו של שילה הי"ד

חלוקת "החומאס של שילה" לחיילים וכוחות הביטחון

החצובות בבית חולים "האור של שילה"

החצובות בקיץ אבוקדו לצכר שילה

חברים מספרים על שילה

חברים מספרים על שילה

חברים מספרים על שילה

חברים מספרים על שילה

חברים מספרים על שילה

בכל מסגרת בה היית נחת הכל, כשלמדת באילת זה היה מכל הלב, בעמותה מכל הלב, במשפחה שלך מכל הלב

חבר שמתקשר כל שישי.
שדואג ואכפת לו. שמשתף מיעץ ומתיעץ.

איך לוחם כל כך טוב הוא אדם כל כך עדין.

לא חושב שמשוהו היה יכול להרגיע אותי בסיטואציה הזאת יותר מהפנים המאירות של שילה.

גרמת לי לחייך כל כך הרבה בחיים, אני חושב שאם אנשים ידעו כמה הרבה, הם יקנאו בי,

סתם היית אוהב לפתוח שיחה עם אנשים ולאף אחד לא היית אפשרות לסרב אל מול הפנים היפות והחמודות שלך.

היית אדם של עשייה, לא היית מסוגל לשבת ולא לעשות כלום

רק רצית לעשות טוב

לימדת אותי בחיך הקצרים כאן, על מה נלחמים ועל מה לא, איך מובילים אנשים בשקט ולא בכוח, איך מתמסרים לדברים גם כשלא הכי זורם ולא הכי נוח, ואיך פשוט עושים בלי דיבורים משימות קטנות ושחורות.

בן אדם פשוט מלאך

שילה אהב את הארץ הזאת, והוא אהב עוד יותר את האנשים שבה

ילד מלא תום ואצילות

היית מארח אותנו כמו אברהם אבינו

כל הזמן הרגשתי שאני כמו חבר שלך אפילו שאתה קצין שלי היה לך אכפת ממני ומכולם.

איך בכלל אפשר לדבר עליך בלשון עבר
כשאתה כל כך חי בתוכנו?

כל כך הרבה אנשים שבשבילם שילולי היית החבר הכי טוב
וזה מדהים לראות את זה.

היית עבורי חבר מאוד קרוב, ואני חושב שרבים מהחברים הרגישו כמוני.